ဝန်ဇင်း
Read on the move

အပိုင်း (၁)

နေလေးပူတုန်း အဝတ်စိုတွေ ထုတ်လှမ်းနေဆဲ မီးဖိုထဲက ဟင်း အိုး တူးနံ့ကြောင့် အဝတ်တွေ ကို ချိတ်မနေ အားတော့ဘဲ ကိုင်လျက် တန်း လှန်းနှင့် အိမ်ပေါ်ပြေးတတ်ခဲ့ရပြန်သည် ။

ကြည့်စမ်း စောစောကပဲ မဆလာနံ့သင်းသင်းနှင့် မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့ နေသော ကြက်သားအိုး က ခြစ်တူးတူးနံ့ ထွက်၍ အနားစပ်တွေ ကပ် နေပြီ။

ဟင်းအိုးကို ကပျာကယာ ဆွဲချကာ ပြင်ထားပြီးသည့် မုံလာဥ ချဉ်ရ ည်ဟင်းကိုကောင်တင်။

ကြက်သားဟင်းရဲအဖြစ်ကို ပြုပြင်မလို့ ကြည့်နေတုန်း ဖျက် ခနဲ မီး လာ၏။ လျှပ်စစ်မီးဖို ကွိုင်က ရဲခနဲ တောက်လာတော့ ခလုတ်ကို ပြေးပိ တ်။

တစ်ယောက်တည်း အသက်တောင် ရှူမိရဲ့ လားမသိ။

မသေသေးသည် မို့ အသက်ရှူနေသေးတယ် ထင်ပါသည် ။

“အန်တီစိုး… အန်တီစိုး”

“ဟေး”

ခြံဝက ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းထူးရင်း မီးသွေးမီးဖိုပေါ်က ဟင်း အိုးကို ကွိုင်ပေါ်ပြန်တင် ခ လုတ်ဖွင့် ပခုံးပေါ်မှာ ဖြစ်သလို တင်ထား သည့် အ

ဝတ်တွေက ဟိုကကျ ဒီကကျ။

“မီး လာပြီလေ.... သမီးတို့ ကို ရေထည့်ပေးပါအုန်း”

“ဩော်.....အေးဟေ့ ....ထည့်ပေးလိမ့်မယ်.... ကန်ထဲမှာ ရေတောင် ကျန်သေးရဲ့ လား မသိ ဘူး”

ပြောရင်း လက်နှီးခု ကိုင်လျက်အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့ ထမင်း ရောင်းသည့် တင်တင်မြင့်ကို ခြံဝမှာ ရပ်လို့ တွေ့ရသည် ။

“ရေမကျန်တော့ဘူးလို့ မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီစိုးရယ်..... သမီးတို့ ရေချိုး စရာတောင် တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး... လာထည့်ပေးပါနော်”

“အေးပါ.... ကလေးတွေ ကျောင်းကပြန်လာရင် ထည့်ပေးပါ လိမ့်မယ်.... မနက်က လမ်း ထိပ်မှာ ထည့်ထားကြတာ... ကျန်တဲ့ ရေ တော့ ထည့်ပေးမှာ ပေါ့.... နေ့လည်က အန်တီစိုးက မအားလို့ ရေမ မောင်းထားခဲ့ ဘူးလေ”

“ဒါဆို သမီး ပိုက်ဆွဲထားလိုက်မယ်.... ရေထည့်ရင် သမီးတို့ အိမ် အရင်ထည့်ပေးနော် အန် တီစိုး”

“အေး.... ဆွဲထား.... ဆွဲထား”

တင်တင်မြင့် ထွက်သွားတော့ ပခုံးပေါ်က အဝတ်တွေကို လှမ်း ဖို့ သတိရကာ အိမ်ရှေ့ ပြန် ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်မိပြီးမှ လက်ထဲက လက်နှီး ခု ကို မြင်တော့......

“ဟောတော့..... မီးသွေးတွေ ကုန်ပါပြီ”

မီးဖိုထဲမှာ ရဲတောက်နေသည့် မီးသွေးတွေကို မီးညှပ်နှင့် ယူ၍ အိုးထဲပြောင်းထည့်ကာ အိုးကို လေလုံအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ဟင်း... မလွယ်ပါလား

သက်ပြင်းကြီးချ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သနားလာရတဲ့ အဖြစ်။ မီးပျက်နေတဲ့ နေ့တွေဆို မီး သွေးနဲ့ ချက်ပြုတ်ရတိုင်း ဒေါ်စိုးစိုး ထက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဒုက္ခရောက်ရသည် ချည်းပင်။

မီးသွေးက မွှေးပြီးပြီဆိုကတည်းက အဆက်မပြတ် တည်နိုင်မှ မဟုတ်လျှင် မီးသွေးက လေ သလို စိတ်ပင်ပန်းစရာ အလွန်ကောင်းပေ သည် ။

ကိုယ့်မှာ အစုမဲတွေ ကိုင်ထားတာက တစ်ဖက်၊ ငွေတိုးချေးတဲ့ အလုပ်ကလည်း ရှိ။ ဧည့်သည် က အချိန်မရွေးလာသည် ။

နောက်ပိုင်း 'လျှာမှာ စွဲ' နာမည်နှင့် မုန့်မျိုးစုံ လုပ်ငန်းကလည်း အကြီးအကျယ်ကြီး မဟုတ် ပေမယ့် ကိုယ်ပဲ ဦးစီးနေရသည် ။

လမ်းထဲမှာ ရေထည့်တော့လည်း ကလေးတွေ မရှိလျှင် ကိုယ်ပဲ။ ရေထည့်ဖို့ လူငှားထားပြန် တော့ ကိုယ့်စီးပွားလို သဘောထားပြီး စေတနာ ပါပါ မလုပ်သည့် အပြင် ရေဘိုးပိုက်ဆံကို အတွက် ကျပြန်မရဘဲ စာရင်းက အမြဲကွာသည် ။

ဒါထက်ဆိုးတာက ရေမောင်းသည့် မော်တာကို ဂရုမစိုက်တော့ ခဏ ခဏ မော်တာလောင် သည် ။

တစ်ခါကုန်လိုက်လျှင် နှစ်သောင်းကျော်.....

ထို့ကြောင့် ဒေါ်စိုးစိုးထက် ရေထည့်ဖို့ လူငှားမထားတော့ပါ။

ကလေးတွေကလည်း တစ်ယောက်က သမိုင်းအဓိကနှင့် နောက် ဆုံးနှစ် တစ်ယောက်က ဥပ ဒေ ပထမနှစ်။

သမိုင်းအဓိကသမားက သားအကြီးဆိုပေမယ့် နေရာတကျ အလိုက်တသိ ညှာတာမှုရှိ၍ ဒေါ်စိုးစိုးထက် အားကိုးရသည် ။

အငယ်မကတော့ ပေါက်ကျော်မ။

သူ့ကိုယ်သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတာတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မေ့နေတတ်သူ။

"အမေ….."

"ဟော… သားကြီးပြန် လာပြီ"

"အမေ… အမေ့သမီး ….. လမ်းထိပ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ ရောပြီး မဲနိုက်နေတယ်"

"ကြည့်စမ်း"

ကိုယ့်မှာ တော့ သူတို့ ပြန်လာတာနှင့် စားနိုင်အောင် ချက်ရပြုတ်ရ ဟိုပြေးဒီသွား။

"ဘယ်လမ်းထိပ်လဲ သား…. ဘာမဲတွေ နှိုက်နေတာလဲ… ဒီ ကောင်မ အရှက်မရှိ"

"ကလေးတွေ ဆော့တဲ့ ရိန်းဂျား၊ ရုပ်လေးတွေနဲ့ ကားလေးတွေ အအေးဘူးလေးတွေ သွား ရိုက်အမေ…. မြန်မြန်သွား ကျွန်တော် ခေါ်တာ လုံးဝမရဘူး"

"အေး….. သွားမယ်"

* * *

"ဟဲ့ …. ငါပစ်တာ ဝင်တယ်လေ"

"ဟင်... ဘာမှ မဝင်ဘူး...... ထိရုံထိပြီး ဖန်ခွက်က လဲသွား တာ"

"ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ"

"တက်တိုး..... နင်မညစ်နဲ့ နော်..... ငါ ပိတ်ထုပစ်လိုက်မှာ "

"သူ့ကို မထုနဲ့ ငါထုတာ အရင်ခံ"

"ဒေါက်"

"အား"

ခေါင်းမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားလျက် လက်သံရှင်ကို လှည့်မကြည့် ရပါဘဲ မင်းထက်ရှား သိလိုက် သည် ။

"လာခဲ့....... ရွာဆော်ကဲမ....."

"အာ.... အမေနော်.... နာတယ်.....

နားရွက်ကို အလိမ်ခံလိုက် ရပြန်သည် ။

မင်းထက်ရှား မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လှမ်းမြင်သမျှ လူတွေပြုံးစိစိ နှင့် ကြည့်နေကြ၏။

ဒီလိုကျတော့ မင်းထက်ရှား ရှက်ရမှန်းသတိရ၏။

"ညည်းက ဒီအအေးဘူးကို မသောက်ဖူးလို့ ကလေးတွေထဲ ဝင်လု နေရတာလား.....ဟင်... မ ရှက်ဘူးလား..... မင်းထက်ရှားရဲ့ "

ကျေနပ်နေတဲ့ အချိန်ဆို သမီးရေ ထက်ရှားရေနှင့် အမေတို့ က ချော လို့ ....

ဒီလိုများ ပြောခွင့်ရပြီဆို "မင်းထက်ရှား" ဆိုတဲ့ အသံကြီးက အတုံး

လိုက်အတစ်လိုက်။

ဆူဆူ ပွပွနှင့် လွယ်အိတ်ကို ကြိုးကနေ တန်းလန်းဆွဲလျက်နှင့် မင်းထက်ရှား အမေ့ရှေ့က ထွက်ခဲ့သည် ။

ကြည့်စမ်းပါအုံး လူပေါင်းစုံနေတဲ့ လမ်းထိပ်မှာ မြေကြီးပေါ် အဝတ်စဖြန့်ခင်း၍ အပုံလိုက် က လေးတွေ ချထားတဲ့ ဂဏန်းကွက်ထဲမှာ ဘူးခွံတွေလိုက် ကောက်၍ ဆေးသကြားနဲ့ ဆေးရောင်တွေ ရောဖျော်ကာ အအေးဘူးလုပ်ထားတဲ့ ဟာတွေရော၊ ဆေးရောင်ပြယ်နေတဲ့ ကော်ကားအစုတ်လေး တွေရော၊ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်။

ဒင်းမို့ ကိုယ့်အရွယ်ကြီးနဲ့ မရှက်မကြောက်။

မလစ်လိုက်နဲ့ မအေလစ်တာနဲ့ မင်းထက်ရှားတို့ ဆော့ပြီ၊ ရေထည့်ပြီဆိုလည်း ....

ကျောက်ဒိုး ဝင်ထုလိုထု ဂျင်ပေါက်လိုပေါက်။

တခါတလေ ရေထည့်နေတဲ့ အိမ်မှာ ဗွီစီဒီဝင်ဆိုနေ လို့ ရေတွေကလျှံချင်တိုင်းလျှံကာ အိမ်ထဲ မှာ ချောင်းစီးနေမှ အိမ်ရှင်က ထအော်ရတဲ့အဖြစ်။

မင်းထက်ရှား.. ဒင်းသိမယ်။

အားလုံးဝေ့ကြည့်ရင်း ဒေါ်စိုးစိုးထက် သမီးလုပ်သူကိုပဲ ဒေါသ ဖြစ်လို့ မဆုံး။ တကယ်ဆို သူ မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။

ဟိုတစ်ယောက်က မွေးစားသားပါ။

ကိုယ်မွေးတဲ့ သမီးက မိဘကို ကူရမှန်းမသိဘဲ သွေးမတော် သည့် ယောကျ်ားလေးက အစစ သိတတ်နေ သည် ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီသမီးကို အချိုးပြောင်းသွားအောင် လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရခက်နှင့် အင်္ကျီချုပ် လျှင် လက်မှာ အပ်စူးသည် ။

ထမင်းအိုးငှဲ့လျှင် အပူလောင်၏။

ဘယ်အချိန်မှာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်နေနေ ဒီသမီးအကြောင်းပဲ။

"ညည်းကြောင့် ခက်တယ် မင်းထက်ရှား.... ကြည့်စမ်း.... လမ်းထိပ်မှာ ညည်းမို့ အရှက်မရှိ ကလေးတွေနဲ့ ရောပြီးတော့များ ....."

"ဟာ... အမေကလည်း ပူစူးမက အအေးဘူး လိုချင်တယ်ဆို လို့ ထက်ရှား သူ့အတွက် ဝင် ပစ်ပေးတာပါ"

"ဟဲ့... အဲဒါ ဝင်ပစ်စရာလား.... ညည်း ဝင်ပြိုင်တဲ့ ကလေး တွေကို ကြည့်စမ်း... လူမြင်လို့ ကောင်းရဲ့ လား"

မင်းထက်ရှားက လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်၍ ရေချိုးနေ သည့် နေရဇ္ဇကို အံတကြိတ် ကြိတ်နှင့် ကြည့်၏။

နေရဇ္ဇ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ.....

"ဘာကြည့်တာလဲ"

"မုန်းလို့ ကြည့်တာ... အမြင်ကတ်လို့ ကြည့်တာ... တစ် ကိုယ်လုံး ပုတ်ပွ ကောက်လိမ်နေတဲ့ ချွန်တွန်း ကြီး"

"ဟဲ့....."

"ဟာ.... အမေ... အမေ့သမီး ပြောတာ ကြည့်စမ်း"

ဒေါ်စိုးစိုးထက် သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ကွန်ပါဘူးကို ဆွဲထုတ်ကာ လက်မြှောက်လိုက်သည် နှင့် မင်းထက်ရှား စွေ့ခနဲ ထပြေးပြီးသား.....

"အမေနော်.... အမေ...ထက်ရှားကိုပဲ ရိုက်ဖို့ ပြင်နေ... သူ သက်သက်

ချွန်တွန်းလုပ်နေတာ... ငပုတ်ကြီး”

“ဟဲ့ ....ပြောလေ..ကဲလေ”

ဒေါ်စိုးစိုးထက် လိုက်တော့ မင်းထက်ရှား ခြေသံတဒုံးဒုံးနှင့် အပေါ် ထပ်တက် ပြေးလေသည် ။

“သူများကို ချွန်းတွန်းလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး အဲဒီမှာ ရေချိုး ရင်းနဲ့ ချော်လဲပြီး ခေါင်းကွဲပါ စေ... အအေးပတ်ပြီး အဖျားကြီးပါစေ... ရည်း စားနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင် နှာခေါင်းပိတ်တာနဲ့ တိုးပါစေ’

တက်သွားတဲ့ တောက်လျှောက်မှာ ပါးစပ်က တအားအော်သွား လို က်တာ ဒေါ်စိုးစိုးထက် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည် ။

နေရစ္ဆ မျက်နှာကြီးနီလျက် အတင်းစေ့ထားရသည့် နှုတ်ခမ်း တွေ က ရယ်ချင်ပတ်ကို ဖြစ်နေ တာကို ထိန်းမရ....

မင်းထက်ရှားတို့ လုပ်ချလိုက်လျှင် အဲ့ဒီလို။

* * *

“ကိုကို့”

“ဘာလဲ”

“အမလေး... အသံကလဲ မာလိုက်တာ”

သူ့စာကြည့်စားပွဲဘေးမှာ ထိုင်ချကာ မင်းထက်ရှား နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲ့ ဆိုသည် ။

တစ်ခုခုလိုပြီဆို ကိုကို။

သူခံရပြီဆို ကြိမ်းပုံကြိမ်းနည်းပေါင်းစုံတွေ ထွက်လာလိုက်တာ

မကြုံဖူး မကြားဖူးတာတွေ။

"ကိုကို မနက်ဖြန် သန်လျင်ဘက်သွားမှာ ဆို"

"ဟုတ်တယ်.... ယောက်ျားလေးတွေချည်း ဆယ့်နှစ်ယောက်ပါ တယ် .... တစ်နေကုန်နေမှာ ဒီပြင်ကောင်တွေမှာ အတွဲတွေလည်း ပါချင် ပါမှ ... ခင်ဗျားလိုက်လို့ မရဘူး"

"ဖြစ်ရလေတယ်... ပြောဘဲမပြောရသေးဘူး... ကြိုသိနေ လိုက်တာ . ... အရမ်းအရမ်းကို အ မြော်အမြင်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား"

နေရဇ္ဇက မော့မကြည့်ဘဲ စာရေးမပျက်ကနေ ဟင့်ခနဲ မဲ့ပစ် သည် ။

"မပြောခင်က ကြိုလုပ်ထားရတာလေ... ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက် ရင် ခေါင်းကြီးလွန်းလို့ "

"နေပါအုံး... သူများ တွေက အတွဲတွေပါချင်ပါမှာ ဆိုတော့ ... ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ သူ တော်ကောင်းကြီးက တစ်ကိုယ်တည်း လို့ ဆိုချင်တာလား"

"ဟဲ...ဟဲ... ပြောလို့ တော့မရဘူး... ဘုရားသိ ပါချင်ပါမှာ "

"ဘုရားသိဆိုတာ ဟို ဆံပင်နီနီ မတိုမရှည်နဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် ဒေါက်ဖိနပ် မြင့်မြင့်နဲ့ ဟာလား... လမ်းသွားရင် မျက်နှာကရှေ့ရောက်ပြီး ဖင်က နောက်ကျန်နေခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်လေ"

"သွားပါပြီကွာ"

လက်ထဲက ဘောလ်ပင်န်ကို ပစ်ချကာ နေရဇ္ဇ မျက်နှာကြီး မရှုမလှ ဖြစ်နေသည် ။

"ဘာလဲ... ဘာသွားတာလဲ.. မဟုတ်လို့ လား ... နာမည် ကသာ ဘုရ

ဏီတဲ့ .. ဘရဏီဆိုတာ နတ်သမီးပေါ့... ဒါပေမယ့် လူက တော့ ငရဲပြည်ကနေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တက်လာပုံပဲ"

"ထက်ရှားနော်"

"ဟုတ်တယ်လေ .... ကိုကိုထားတဲ့ ရည်းစားကလည်း ကြည့်ပါ ဦး... ကြွက်ကိုက်ထားသလို တိုတဲ့ ဆံပင်ကတို ရှည်တဲ့ ဆံပင်ကရှည် ဒါကို ဆေးဆိုးထားတော့ နီကြောင်ကြောင် အသားဖြူရတဲ့ အ ထဲ မိတ်ကပ်တွေ တအားလူးထားတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဆွတ်ကြီး အနီရောင်များ ဝတ်ထားရင် နှုတ်ခမ်းနီနီရဲရဲနဲ့ စက္ကူဖြူကို ချောသတ်ထားသလို ဟီး.... ဟီး.... လူကပိန်ပိန် လမ်းသွားတော့"

"ကဲ... အဲဒါပြောအုံး"

နေရစ္စ ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ချလိုက်သည် ။

မင်းထက်ရှားကလည်း မြန်သည် ။ နေရစ္စလက်မောင်းကို တ အား ထိုးချလိုက်၏။

"ဟာ... ကြည့်စမ်း"

အောင့်တက်သွားသည့် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ နေရစ္စ ဟန်ပြင်တော့ မင်းထက်ရှား ဖျတ် ခနဲ ထရပ်ကာ.....

"ဟော့ဒီမှာ အမေရေ..."

တအားကုန်း အော်သည် ။

"အမေ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်.. ဘာလို့ တအားအော်တာလဲ"

"အော်မှာ ပဲ... ကိုကို... ဘာလို့ လက်ရွယ်လဲ"

"နင်... သတိထား"

လက်သီးဆုပ်ပြ၍ နေရဇ္ဇပြန်ထိုင်တော့ မင်ထက်ရှား ပခုံးလေး တွန့်ကာ ခပ်ယို့ယို့လေး ပြန် ထိုင်သည် ။

မဟုတ်လို့ ကတော့ မင်းထက်ရှားတဲ့ ။

"ကိုကို့"

နေရဇ္ဇက မထူးဘဲ စာငုံ့ရေးနေသည် ။

"မနက်ဖြန် ထက်ရှားတို့ လည်း ဒလဘက်သွားကြမှာ သူငယ် ချင်းအိမ်လိုက်လည်မှာ လေ... အဲဒါ မုန့်ဖိုး မရှိလို့ "

ပြောပြီး နေရဇ္ဇ မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်လိုက်သေးသည် ။

"ကိုကို့"

နေရဇ္ဇ မထူး။

"ကိုကို့"

"ဘာလဲ"

"ထက်ရှားကို ငါးထောင်လောက်ပေး"

"ဘာ"

မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် မော့ကြည့်သည် ။

မင်းထက်ရှားက မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ....

"အမေ့ဆီတောင်းရင် နည်းနည်းပဲရမှာ ကိုကိုက ငါးထောင် ပေးနော်
"

"မပေးနိုင်ပါဘူး"

"ကိုကိုကလဲ"

“ဘာကိုကိုကလဲ… ရုပ်ကိုက လိုချင်စရာရှိရင် တစ်မျိုး…. မကျေနပ်ရင် တစ်မျိုး”

“ဒါကတော့ မကျေနပ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်သူက ပန်းကုံးပြေးစွပ် မှာလဲ….. ကိုကိုက မုန့်ဖိုးပိုရ တဲ့ ဟာ… ပြီးတော့ သိပ်လည်း သုံးတာ မဟုတ်ဘူး … ပေးပါကိုကိုရယ် နော်”

“မပေးဘူး…ရှိလည်း မရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်”

“ရှိတော့ရော ငါလည်း လည်မှာ ပတ်မှာ ပဲ… နင့်ကို ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ”

“ကိုကို့မှာ ဒီလောက်မကရှိပါတယ်… ကိုကိုနော်… ကိုကို မပေးရင် ထက်ရှား ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ မှာ ”

“လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်…. မလိုက်ဘူး မထင်နဲ့ … ဟိုတစ်ခါ ချောင်းသာသွားကြတဲ့ အဖြစ်ထက် မဆိုး ရင် ကြိုက်သလိုပြော”

မင်းထက်ရှား အကျပ်ကိုင်သည် ။

တကယ်လည်း ပြောသလို လုပ်ခဲ့တာ နေရဇ္ဇလက်တွေ့။

ချောင်းသာသွားတာ လိုက်ပါရစေ အတင်းပူဆာနေပါလျက် လိုက်ခွင့်မရ၍ နောက်ကနေ တစ်ယောက်တည်း လိုက်ချလာသည် ။

ဟိုကျတော့ နှမတစ်ဖက်၊ ဗရုတ်သုတ်ခ အပေါင်းအသင်းတွေ က တစ်ဖက်နှင့် နေရဇ္ဇ ဘာမှ လည်း မပျော်ခဲ့ရ။

အဲဒီ ပေါက်ကျော်မကိုပဲ နွားကျောင်းသလို ကျောင်းနေခဲ့ရ သည် ။ မျ

က်နှာပျက်သွားသည့် နေ ရဇ္ဇကို အကဲခတ်မိကာ မင်းထက်ရှား ပြုံးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.... ပေးမှာ လား... ပြော ကိုကိုရာ..... ကြာ တယ်”

“သုံးထောင်ပေးမယ်”

“လုံးဝ မလျှော့ဘူး ငါးထောင်ပဲ”

“နင်ဟာလေ တော်တော် မေတ္တာတုံးဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်မ လေး....”

“ကိုကို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မချစ်ခိုင်းဘူး”

နေရဇ္ဇ မျက်စောင်းမထိုးတတ် ထိုးတတ်နှင့် ရွယ်သည်။

“သွား.... သွား”

“အံမယ်..... လူကိုများ ..... ခွေးမောင်းတာ ကျနေတာပဲ”

“သိပ်တော့ မကျွာပါဘူး”

“ကိုကိုနော်”

ဘာပြောပြော ဒီလောက်ထိ စိတ်မဆိုးပေမယ့် ခွေးနှင့် နှိုင်းလျှင် မင်း ထက်ရှားက ဆတ်ဆတ် ခါအောင် နာတတ်သည်။

“မနက်ကျ ပေးမယ် သွားတော့”

“မရဘူး... ခုပေး...”

“ဟ .... နင် တော်တော် ကပ်ပါလား”

“ကပ်တယ်.... တော်တော်ကြာ ကိုကို အစောကြီး ထသွားရင် ထက်ရှားက ဘယ်သူ့ဆီ လိုက် တောင်းရမှာ လဲ”

"တောက်"

နေရဇ္ဇ နေရာမှ ထကာ သူ့အဝတ်ဘီရိုကို သွားဖွင့်သည် ။

ပြန်လှည့်လာတော့ လက်ထဲမှာ ငါးရာတန် ဆယ်ရွက်ပါလာ၏။

"ကျေးဇူးပဲ...."

အနားမရောက်ခင် စွေ့ခနဲ ခုန်ဆွဲ၍ မင်းထက်ရှား ပြေးထွက် သွားသည် ။

သို့သော် အခန်းဝရောက်မှ ကိုယ်တစောင်း ပြန်လှည့်ကာ ......

"ကိုကိုနော် ထက်ရှား ပိုက်ဆံတောင်းတာ အမေ့ကို သွားမပြော နဲ့ နော်.... ပြောလို့ ကတော့ ကိုကို ငရဲသားနဲ့ ကြိုက်နေတာ ငရဲပြည်မှာ နှစ်ပါးသွား သွားကတာ ထက်ရှားတို့ က ပြောပြီးသားပဲ"

"ခြိမ်းခြောက် သွားလိုက်သေးရဲ့ "

* * *

"ငွေစိုး.... နေရဇ္ဇအိမ် ခဏဆင်းအုံးမလား"

တုံ့ပြန်သံ မကြား။

လမ်းထဲသို့ ဘက်ခ်ဆုတ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်ရသည် မို့ တုံ့ပြန်သံမကြားပေမယ့် ဖြိုးဝဋ္ဌာ ရုတ်တရက် မကြည့်အား။

နောက်ကထိုင်နေသည့် လင်းဟိန်းက ငွေစိုး ငေးနေတဲ့ အရာကို သူပါ လည်ပင်းရှည်၍ လိုက် ကြည့်သည် ။

"အောင်မာ... သကောင့်သားက လမ်းကြိုးလမ်းကြားမှာ မျက် စိစားပွဲထိုင်နေသေးတယ်"

ငွေစိုးက ရေဒလဟော ထွက်နေသည့် ပိုက်ကိုကိုင်၍ အိမ်တစ် အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ပြေးဝင်ပြေး ထွက်လုပ်နေသော ကောင်မလေးကို အငမ်း မရ လိုက်ငေးနေလျက် လင်းဟိန်း စကားကို တုံ့မပြန်။

ကောင်မလေးက ရှော့ပင်န် အနက်ကလေးနှင့် စပို့ရှပ် လက် ပြတ်အပြာနုလေး ဝတ်ထားကာ ပြုတ်ထွက်နေသည့် ပိုက်ဆက်နှစ်ခုကို လာပြေးဆက်သည် ။

ပိုက်ခေါင်းနှစ်ခုတွေ့၍ မရမက ဆက်သွင်းနေသည့် မို့ ရေတွေ က ဘေးဘက်ကို ဖြာထွက် ထောင်ပန်းကာ သူမ မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်တွေမှာ စိုရွှဲသွား၏။

ငွေစိုးက ပန်းနုရောင်မို့မို့ ပါးပြင်မှာ ဖြိုးတော့ ကော့သောမျက် တောင်လေးတွေမှာ ရေစက် လေးတွေ တင်နေပုံကို တဖြည်းဖြည်း နီးလာတာမို့ အသေအချာကြီး ငေးကြည့်ကာ.....

"လှလိုက်တာကွာ"

"ဖြစ်ပြီ... သူ"

"အဲဒါ နေရဇ္ဇ နှမကွ"

"သိရပြန်ပြီ"

"ပါးလေးတွေကို ရဲနေတာပဲ"

"သေချာ ထပ်ကြည့်ပါအုံး .... ဟုတ်လို့ လား"

ကားမောင်းနေသည့် ဖြိုးဝဠာကပါ အနားကဖြတ်တော့ ငုံ့ကြည့် ဖြစ်လိုက်သည် ။ တော့ဆက် ထားသည့် ပိုက်ဆက်နေရာကို သားရေကြိုးမဲလေးနှင့် သေသေချာချာ တုပ်ချည်နေသည့် ကောင်မ လေး။

မျက်လွှာချထားတာတောင် မျက်တောင်တော့တို့ က ညွတ်ပျံနေ သည် ။ စင်းကျနေသည့် နှာတံ လုံးလုံးလေးက ထင်းနေလျက်။

မိန်းကလေး လှလှမြင်လျှင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် စပ်တတ် သည့် ငွေစိုး အလူးအလိမ့် ဖြစ်နေတာကို သူပြုံးလိုက်မိသည် ။

"ရောဂါစသွားပြီ.... ဒီကောင်"

လမ်းလယ်မရောက်တရောက်မှာ တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်နှင့် ခြံကို သံပန်းတံခါးခတ်ထား သည့် နေရဇ္ဇတို့ အိမ်ကို ရောက်လာသည် ။

"ပွမ်"

ဟွန်းသံပေးလိုက်သည် နှင့် နေရဇ္ဇ ထွက်လာ၏။

"ဟာ ... ဟိတ်ကောင်တွေ ... မင်းတို့ မသွားဖြစ်ကြဘူးလား"

"လူမှ မစုံတာကွာ.... မင်းကလည်း မလိုက်... ဟိုနှစ်ကောင် ကလည်း မပါ"

"အေးပေါ့.... ဒါနဲ့ မင်းက ဘာလို့ မလိုက်တာလဲ"

ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်၍ သူတို့ တွေ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကြသည် ။

"အေးကွ .... ညက အမေ သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့ ငါလည်း ခရီးသွားဖို့ မပြောရဲတော့ဘူး"

"ခုရော နေကောင်းသွားပြီလား"

"နေမကောင်းသေးဘူး.... အပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်..."

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း မင်းထက်ရှား အသံစူးစူးလေး လမ်း ပေါ်ကနေ ပျံ့လွင့်လာသည် ။

"ဒီမှာ အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကားဘီးက ပိုက်ကိုနင်းထားတယ်၊ ဒီမှာ ရေမလာတော့ဘူး..... ကားလာရွှေ့ပေး"

မင်းထက်ရှား အသံကို နေရစ္ဆ သိပေမယ့် သူတို့ က မသိ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်စပစ်နေကြ ၏။

"နေရစ္ဆ.... အဲဒါ ငါတို့ ကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်... မင်းတို့ ကား ရေပိုက်ကို နင်းထားတယ် ထင် တယ်.... နည်းနည်း သွားရွှေ့ ပေးလိုက်ဦး"

ရေပိုက်ဆိုတော့မှ စောစောက ရေလိုက်ထည့်နေသည့် ကောင် မလေးနှင့် ဆက်စပ်မိသွားကာ ငွေစိုးက အရင်ထ၏။

"နေ....နေ.... ငါသွားရွှေ့ပေးလိုက်မယ်"

အလုပ်ဆို အလွန်တွက်ကပ်တတ်သူက သဘောကောင်းနေ တော့ အားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန် သည် ။ နေရစ္ဆ မျက်နှာပူနေ၏။

တအောင့်ကြာတော့ ငွေစိုး ပြန်ဝင်လာသည် ။

"မင်းညီမက စွာလှချေလား... နေရစ္ဆ... ကြောက်စရာပဲ"

"မင်းက ဘာသွားပြောမှန်းမှ မသိဘဲ"

လင်းဟိန်းက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ထပြောသည် ။

"ဘာမှ ကို မပြောရသေးဘူး... သူ့ပိုက်ကို တက်ဖိထားရမလား လို့ တစ်ယောက်တည်းကို စွာ နေတာ... ကျောက်ခဲစူးလို့ ပိုက်ပေါက်သွား ရ င် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ...ကားမောင်းပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမ စိုက်ဘဲ ဒီလို လုပ် လို့ ရမလား... ဘာညာနဲ့ ပွစိပွစိနဲ့ ကွာ"

"စောစောကတော့ .... မင်းပဲ"

"ဘာလဲကွ... မင်း စကားက"

"ဩော်... ဒီလမ်းက ရေပေါသားပဲလို့ ပြောခဲ့သေးတာလေ"

နေရဒ္ဒကို စောင်းကြည့်ကာ လင်းဟိန်းက စကားကို လျှောချ၏။ ငွေစိုးက ဟီးခနဲရယ်သည် ။ နေရဒ္ဒ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လျက်.....

"ခွေးကောင်တွေ... အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှေ့ထားပြီးတော့ မလေးမစားနဲ့ နော်"

မလုံမလဲ ထကြိမ်းသည် ။

"ဘာများ ပြောရသေးလို့ လဲ... ကိုကြီးရယ်.... ကိုကြီးကို မ လေးမစား လုပ်ပဲ့မလား"

"ကြည့်...."

နေရဒ္ဒက ငွေစိုး နဖူးကို လက်သီးနှင့် မနာအောင် ထိုးချလိုက် သည် ။

"ကိုကိုရေ"

ထွက်လာလိုက်ရင် အသံက စူးခနဲ....

"ဟေ... ဘာလဲ"

ရေတစ်ပိုင်းစိုလျက် မင်းထင်ရှား အိမ်တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည် ။

"ဟင်.... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒါ"

ဒူးနဲ့ လက်တွေမှာ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်တွေမှာ ရွှံ့တွေနှင့် .....

ဟီး.... ဟိုကောင်တွေနဲ့ ကျောက်ဒိုးထုနေတာ... ပိုက်ဆက် ပြုတ်လို့ ရေအိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ ချော်လဲသွားလို့ "

"နည်းသေးတယ်"

နေရဇ္ဇ ပြန်ထိုင်မယ်လုပ်တော့.....

"ဟာ.... ကိုကို.... မထိုင်နဲ့ လေ... ဒီမှာ ထက်ရှားကို ရေ တိုက်စမ်းပါ.. . ရေသောက်ချင်လို့ ဝင် လာတာ"

"နင်... အဝတ်အစားလဲလေ.... ပြီးတော့ သောက်ပေါ့"

"ဟာ... မလဲဘူး... ရေထည့်တုန်းလေး ဆော့ရတာ... ထပ်ဆော့အုံးမှာ ... ရေတိုက်စမ်းပါ မြန်မြန် တော်ကြာ အမေနိုးလာ လို့ ဆူတော့မှာ ပဲ"

နေရဇ္ဇ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့် ကာ ထွက်ပေးသည် ။

"ဩော်..... ဒီမှာ လက်ပေနေလို့ ပါဆို.... ပါးစပ်နားကပ်ပေး"

နေရဇ္ဇ ဟိုကောင်တွေ ရှေ့မှာ မျက်နှာ ပူသွားသည် ။

မောင်နှမအရင်း မဟုတ်တာ သူတို့ သိကြသည် လေ။

ဒါပေမယ့် မသိသလို နေလိုက်သည် က ပိုကောင်းသည် မို့ မင်း ထ က်ရှားကို ရေတိုက်လိုက် ရတော့သည် ။

ရေသောက်ပြီး ထက်ရှား ချာခနဲ ပြန်ပြေးထွက်သွားသည် ။

ပုံစံက ဘယ်လိုမှ ယိုစွပ်ဖွယ်မရှိ။

တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ ၏။

"နေရဇ္ဇ..."

"ဘာတုန်း"

"မင်းညီမနဲ့ ငါတို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ"

"မဆက်တာ ပိုကောင်းတယ်ကွ.... ဒီကောင်မလေးက ရိုင်း တယ်"

"အဲဒါ ရိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ.... ရိုးတာပါ"

"ငါ မိတ်ဆက်ပေးလည်း သူက လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ယောကျ်ားဆို သူနဲ့ ဆော့တဲ့ ကစားဖော်တွေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး .... ကြားထဲက ငါက မျက်နှာပူရအုံးမယ်"

"ဒီမှာ ...... ကြည့်"

ငွေစိုးက သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြကာ

"ရာသက်ပန် သည်းညည်းခံသွားမယ့် ရုပ်ကြီးပါ.... နာမည် လေး သိပါရစေ"

"ဟုတ်သားပဲ... မင်းကလဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါကွာ"

ခက်တာပဲ ကိုယ်က ရိုးရိုးပြောတာ ယုံထင်ကြောင်ထင် ထင်နေ လျှင် အခက်။

"အေးပါကွာ...ကဲ... မင်းတို့ မပြန်သေးဘူးမို့လား.....သူ ရေထည့်ပြီး ဝင်လာမှ ပဲ ငါမိတ်ဆက် ပေးပါ့မယ်"

"နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ဆန္ဒစောနေပြန်ပြီ"

ငွေစိုး ပြောသမျှ လင်းဟိန်းက လိုက်ငေါ့ဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ အတို

င်း....

"မင်းထက်ရှား"

"ဟ .... နာမည်က ယောကျ်ားနာမည်ပါလား... ဒါကြောင့် ဒီကလေး အပီအပြင်ကဲတာ ဖြစ် မယ်"

လူကြီး လေသံနှင့် ပြောနေသေးသည် ။

စောစောက ကျောက်ဒိုးထုနေတဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်လို့ လေ

"ဘယ်အတန်းတက်လဲ"

"ဥပဒေ"

"ဟ.... ဒါတောင် ဒီလောက်ကဲရလား"

"မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ခင်ချင်သေးလား"

"ဘာဆိုင်လဲ... ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုဆိုးတာလေးတွေကမှ ....."

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါကတော့ ခင်မှာ ပဲ"

ဇွတ်ကြီးပဲဖြစ်နေကြတော့ မင်းထက်ရှား ရေထည့်ပြီး ရေချိုး ပြီးတဲ့ အထိ စောင့်ကာ နေရစ္ဆ လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည် ။

ထွက်လာတော့ ထမင်းပန်ကန်ကြီးကို ကိုင်လို့ ....

"ဟ.... ခုနကပဲ ရေချိုးတယ်... မီးဖိုထဲ ဝင်သွားတော့ မြန် လှချေလား "

"သူများ တကာ အလုပ်လုပ်နေရတာ ဆာတာပေါ့... ကိုကိုလို အားအားယားယား စကားထိုင် ပြော နေ...."

"အယ်"

"ဟဲ....ဟဲ"

သူတို့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြလဲဆိုတာ မင်းထက်ရှားက ဂရုမစိုက်။ ငါး တုံးကြီး တင်ထားလျက် ဟင်းရည်ရွှဲအောင် ဆမ်းထားသော ထမင်းကို အားပါးတရနယ်ကာ ပါးစပ်ထဲ သွတ်သွင်းလျက် နောက်ပြန်လှည့်သွား သည် ။

"ထက်ရှား နေဦး... ဒီမှာ နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ .. စောင့် နေတာ သူတို့ က ပြန်တော့မှာ "

"ပြန်ပေ့ါ... မိတ်ဆက်ရအောင် ထက်ရှားက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လား အဆိုတော်လား.. အဓိ ပ္ပါယ်မရှိ ထွင်လုံးတွေ"

ထမင်းဝါးလျက် ပါးက ဖောင်းတက်နေရင်း ရန်လည်း တွေ့ အား မ နာပါးမနာ မျက်စောင်းက လည်း ထိုးလိုက်သေး။

နေရဇ္ဇ သူငယ်ချင်းတွေကို အားနာကာ မျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။ အဲဒါကြောင့် ဒီဟာမလေး အ ကြောင်းသိလို့ တားတာမရ။

ခုတော့ သူငယ်ချင်းချင်း မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ရဲတော့။

"ဟဲ.... ဟဲ.. ရပါတယ်.... ကျွန်တော်တို့ က နေရဇ္ဇရဲ့ သူ ငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ နေရဇ္ဇညီမကို ခင်မင်ချင်တာပါ"

"ထက်ရှားကတော့ မသိချင်ပါဘူး"

မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်ပြောကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ ပြောမ ယုံ ကြုံဖူးမှ သိရပါတော့ သည် ။ နေရဇ္ဇရေ.......

မင်း ညီမ ရည်မွန်လိုက်ပုံများ .... ဟီး..... ဟီး......

* * *

“သူပေါ့”

“နေရဒ္ဓ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပ”

“တော်တော် ချောတယ်နော်”

“မြင်တဲ့ မိန်းကလေး တချို့ကတော့ ပြောကြတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် .... သိပ်အဆင့်ရှိပုံ မပေါ်ဘူးလေ”

“မြောက်ဥက္ကလာမှာ နေတာ ဘက်စ်ကားတိုးစီးတယ်လေ”

“သိလှချေလား”

“သိဆို အဲဒါကို ဘရဏီသောင်းက တမ်းတမ်းစွဲကိုး”

“ဟယ်... ဘရဏီ”

“ဟုတ်ပ”

“အီကိုနဲ့ တွေ့ကြတာ ဆန်းသားပဲ”

“ဆန်းဆို ဘရဏီက သိတယ်မို့လား... ဟင်း...ဟင်း....”

ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တဲ့ နားက ကောင်မလေးတွေ သူ့အကြောင်း ပြောနေကြပြီ ဆိုတာသိလိုက် သည် ။

ဒီနေရာမှာ ဟိုကောင်တွေ မပါတာ နာတာပဲ။

ကိုယ့်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ခပ်စွေစွေလေးတောင် မကြည့်ရဲပါ။

"အမယ်လေး"

"ဟာ... ဆောရီး.... ဆော်ရီး"

အတွေးနှင့် လာရင်း ဝင်တိုက်မိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို တကယ့် ကို အားနာလွန်းစွာ နေရဇ္ဇ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်မိသည်။

ကျကုန်သည့် သူ့စာအုပ်တွေ ပြန်ကောက်ပေး၍ ...

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ဟို...."

"ရပါတယ်... မွန်းက ငေးလာတာပါ"

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ ဖြန့်ချထားတဲ့ ပုံစံလေးက ယဉ်သလို စကား သံလေးက သိမ်မွေ့လွန်းလှ သည်။

"ဘာတဲ့ 'မွန်း'.... တဲ့။

"နာမည်က မွန်းတဲ့ လားဟင်"

နေရဇ္ဇ ထပ်မေးသည်။

"မွန်းစက်ရတနာပါ"

"ဩော်..... ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် လမ်းမှာ တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါနော်"

မျက်လုံးချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံ ဖြစ်၏။

နေရဇ္ဇ ပြုံးပြလိုက်သည်။

မွန်းစက်ရတနာ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဖြူသည် လည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဝင်းဖန့်ဖန့် မျက်နှာလေးမှာ တန်း နက်

နေသည့် မျက်ခုံး မျက် ဝန်း လဲ့လဲ့ပြာပြာလေးများ နှင့် ချစ်စရာအလှ ပိုင် ရှင်လေး။

မဲနက်ခက်ဖြာနေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက ကျက်သရေရှိ လိုက် တာ။

သမင်လည်ပြန် လိုက်ကြည့်၍ နေရစ္ဆ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကျန် ရစ်ခဲ့လေသည် ။

* * *

"ဟာ… မွန်း ဘယ်သွားမလို့ လဲ ကားစောင့်နေတာလား"

"အိမ်ပြန်မယ်လေ… မွန်း ဒီလိုပဲ ဘက်စ်ကားနဲ့ ပြန်နေကျ ပါ"

"ဟုတ်လား….. ခါတိုင်း မတွေ့မိသလိုပဲ… ကျွန်တော်လည်း အတူတူ ပဲ ဒီမှာ ကားလာစောင့် နေကျ"

မွန်းက ကြွေရစ္စာ ပြုံးသည် ။

"အရင်ကတော့ တာမွေကတက်တာ မြောက်ဥက္ကလာကို ပြောင်း တာ သိပ်မကြာသေးဘူး လေ"

"ဟာ… ဟန်ကျတာပေ့ါ… ကျွန်တော်လည်း မြောက်ဥက္ကလာ ပြန်တာ ဒါဖြင့် နေ့တိုင်းဆုံခွင့်ရ ပြီ"

ဘာလိုလိုစကားကြောင့် မွန်းမျက်နှာလေး နီရဲသွားသည် ။

"ဟော… ကား လာပြီ… လာ… မွန်း"

ကားပေါ်မှာ သူပါလာ၍ မွန်း အတော့်ကို အဆင်ပြေခဲ့ရ သည် ။ မဟု တ်လျှင် ခါတိုင်းဆို ကား က တက်မရ။

တက်လို့ ရတော့ အတို့ ခံရ အဆိတ်ခံရ။

ဘက်စ်ကားပေါ်မှာ လူငယ်တွေထက် အသက်ကြီးပိုင်း လူကြီး တွေကို ပိုဂရုစိုက်နေရသည့် အဖြစ်။

ကားပေါ်က ဆင်းကြတော့ နွမ်းလျနေသည့် မွန်းမျက်နှာလေး ကို သူက ကရုဏာ သက်စွာ ကြည့်၏။

"ခုလို ဘက်စ်ကားစီးရတာ ကျွန်တော်တို့ ယောကျ်ားလေးတွေ က အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ... မိန်းကလေးတွေကျတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြီး မလွယ်ဘူးနော်"

"ဆင်းရဲသားဆိုတာ ဒီလိုပဲပေ့ါ"

မွန်းက စကားကို လိုတာထက် ပိုမဆိုပါ။

"မွန်း ကျွန်တော့်နာမည်ကို မမေးဘူးနော်"

"အဲဒီလောက် မလိုဘူး ထင်လို့ ပါ"

"ကျွန်တော့်ကို ခင်ချင်စိတ် မရှိလို့ လား"

"ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် မွန်းက ဘယ်ယောကျ်ားလေးကိုမှ ခင်ခင်မင် မင် ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူးလေ"

နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်လာကြသည် ။

"ထားပါတော့လေ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကိုယ့်ဖာ့သာ ကိုယ်ပဲ မိတ်ဆက်ပါ့မယ်... ကျွန် တော့နာမည် နေရဇ္ဇပါ"

"မွန်း သိပါတယ်"

"ဗျာ"

"ကိုနေရဇ္ဇက နာမည်ကြီးပဲ"

"ဟောဗျာ.... ကျွန်တော် ဘာတွေ နာမည်ကြီးနေတာလဲ..... ဒီနေ့ထိ ရည်းစားလေးတစ် ယောက်ပဲ ပြတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဗျာ... ဒါလည်း သူက စပြီးဖောက်သွားတာပါ.. ဒုက္ခပါပဲ"

မွန်းက ပြုံးပြုံးလေး လှည့်ကြည့်ကာ....

"ဒါတွေ မွန်းမသိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုနေရဇ္ဇ အကြောင်း တော့ မိန်းကလေး တော်တော်များ များ ပြောနေတတ်ကြတယ်"

"သူတို့ ပြောကြတာ ဘာစကားမျိုးတွေလဲဟင်.... ပြဿနာ ပဲဗျာ"

အရုပ်ဘယ်လို မြင့်တာ၊ လမ်းလျှောက်သွားရင် ဘယ်လိုကြည့် ကောင်းတာ၊ ချောတာ ဘာ ညာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ကားတောင် စီးနိုင်ပုံမပေါ်ဘူး ဆိုတာလဲ ပါသေးရဲ့ ။

မွန်းက ပြုံးနေသည် မှ လွဲ၍ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

"ပြောပါဦး မွန်းရဲ့ "

"သိပ်မထူးပါဘူး.... ဒါပေမယ့် ကိုနေရဇ္ဇသာ နာမည်ပျက်နဲ့ ရာဇဝင် လူဆိုးဖြစ်နေရင် မွန်း က ဒီလိုဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ"

"တော်ပါသေးရဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်ပေါ့နော်"

မွန်းက မြရတနာလမ်းထိပ်မှာ တံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည် ။

"မွန်းက ဒီလမ်းထဲမှာ နေတာ သွားတော့မယ်နော်"

လမ်းထဲ လိုက်ဝင်စေချင်ပုံမပေါ်တာမို့ နေရဇ္ဇ ခေါင်းညိတ်၍ ရပ်ကျန်ခဲ့ရသည် ။

ဩော်..... ကိုယ့်မှာ ရှေ့ကို ကားဆက်စီးရဦးမှာ မဟုတ် ပါလား.... မွှန်းစက်ရတနာတဲ့ ။

တွေ့တာမကြာသေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ရှိနေပြီ။

* * *

"အမေ... ကိုကို ဘယ်သွားလဲ"

"အပေါ်မှာ တရားထိုင်နေတယ်... ထင်တယ်"

နာရီလှမ်းကြည့်တော့ ညနေ ငါးနာရီ။

ကိုကို တစ်ယောက် ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်စိတ်များ ပေါက်နေရော လား ပဲ။ အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဘာတွေ ဝင်လို့ ။

"ဟဲ့ ... ဒါ ဘယ်လဲ... သူများကို အနှောင့်အယှက် သွား မပေးနဲ့ နော်"

"မပေးပါဘူး အမေကလဲ"

မင်းထက်ရှား အပေါ်ထပ်တက်ကာ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကာ ထားသည့် ခန်းဆီးစတွေ လိုက်ဖြုတ်သည် ။

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ခန်းဆီးတွေ လိုက်ကာတွေ မင်းထက်ရှား လျှော်နေကျ။ ဘုရားခန်းက ခန်းဆီးကို ဝင်ဖြုတ်ပြီး ခြေဖွဖွနင်း၍ ပြန် ထွက်ဖို့ ပြင်လေမှ ကြည့်စမ်း... ဒီခြင်။

နေရဋ္ဌ ပါးပြင်မှာ ဖင်ထောင်ပြီး ခဲနေလိုက်တာ။

သွေးဝလို့ ဗိုက်ကလေးတောင် ဖောင်းနေပြီ။

သာသာ သွားကိုင်ဖမ်းလို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်။ စိတ်နောက်ကိုယ် ပါ မင်းထက်ရှား ခြင်ကိုလွတ်သွားမှာ စိုး၍ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချ လိုက်လေသည်

။

"သေပါပြီကွာ"

"ဟာ.... ကန်တော့ ကိုကို... ကန်တော့... ဟို.. တရား ကိုကန့်တော့ တာနော်"

"ထက်ရှား... နင်တော်တော် လူမှန်းမသိပါလားဟင်"

မင်းထက်ရှား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ လက်ညိုးလေးကို နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ ထောင်ကပ်ပြ၍ ....

"တိုးတိုးပြောပါ ကိုကိုရယ်.... အမေ ကြားသွားပါ့မယ်.... သူ့ကို ခြင်ကိုက်နေလို့ လဲ အကောင်းရိုက်ပေးရသေးတယ်"

"ဘာ အကောင်းရိုက်တာလဲ... ဒီမှာ ပါးရိုက်ခံလိုက်ရတာ... အီစိမ့်သွားတာပဲ"

"ပါးရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့ ... ဒီမှာ ခြင် တွေ့လား"

ခြင်ကို ကောက်ချလိုက်တာလည်း ပါးကို လိမ်ဆွဲလိုက်တဲ့ အ တိုင်း နေရဋ္ဌ ရှုံ့မဲ့သွားပြန်သည် ။

သူပြတဲ့ ခြင်ကိုလည်း မမြင်ချင်တော့.....

"အဓိဋ္ဌာန်လဲ ပျက်ပြီး သွား... သွား... နင့်ကိုငါ ဆွဲထိုးမိ တော့မယ်"

"ဘာလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ရမှာ လဲ.... ကိုကို ဖျက်တာမှ မဟုတ် ဘဲဟာ... စောစောက သူ့ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ ဘုရားဆိုပြီး ပြန်ထိုင် ပေါ့"

"ငါ....တယ်"

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ နေရဋ္ဌ လက်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေတော့သည် ။

"ကိုကိုနော် ... သူများက နာစေချင်လို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူက ကြိမ်းလား မောင်းလားလုပ်လို့ ဟင်း.."

မင်းထက်ရှားက လက်ထဲက ခန်းဆီးတွေကို ချကာ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင် ၍ ......

"အရှင်ဘုရား... ဒီလောက် ဒေါသကြီးတဲ့ လူကို အဓိဋ္ဌာန် လည်း မပေးပါနဲ့ .... ကုသိုလ်လည်း မပေးပါနဲ့ ဘုရား... သူနာမှာ စိုးလို့ ခြင်ကို သတ်ပေးခဲ့တဲ့ ထက်ရှားကသာ စေတနာရှင်ပါ.... ထက်ရှား အပြစ်မရှိပါဘူး.. ဘုရား"

"ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

အမေလာတော့ ထက်ရှာ ကပျာကယာ ထကာ....

"အမေ့ ... အမေ့သားလေး... သူ့ကို ခြင်ကိုက်နေလို့ ထက်ရှား ခြင်ရိုက်ပေးတာကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ထက်ရှားကို ဆွဲထိုးမလို့ တဲ့ .... ထက် ရှား တောင်းပန်နေတာမရလို့ ဘုရားမှာ တိုင်ပြောနေရတယ် သိလား"

"ကြည့်စမ်း... ဒီကလေးမ"

ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာ ရဲနေတဲ့ နေရဇ္ဇ ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို မြင် လိုက်တာနှင့် သိလိုက်သည် ။

ခေါင်းကုတ်ရှုံ့မဲ့လျက် ဦးအောင်တိုင်နေသည့် မင်းထက်ရှားကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့သလို နေရဇ္ဇ ကြည့်နေမိတော့သည် ။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

တကယ့်ကို နားမလည်လို့ မသိတတ် ဆိုးဝါးနေတာလား။

ချစ်ကြမှန်း သိလို့ ဆိုးနေတာလား။

ဥပဒေ ပထမနှစ် ကျောင်းသူပဲ ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူ့လောက် တက်တာ သူ့ထက် လည် တာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါလား။

နေရဇ္ဇ ဘုရားရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ငါးပါးသီလ ပြန်ယူရသည် ။ စိတ် ကတော့ တော်တော်နှင့် မငြိမ်သက်တော့။

ဒေါ်စိုးစိုးထက် သမီးလုပ်သူကို အောက်ထပ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ သည် ။

“ကိုယ့်အစ်ကိုကို နင် ဘာလို့ မထီလေးစား သွားသွားလုပ်ရတာ လဲ… . မင်းထက်ရှား ဟင်”

“ဟာ .... ထက်ရှားက စေတနာနဲ့ ”

“ဘာစေတနာလဲ… ဟိုမှာ ပါးတစ်ဖက်ကို ရဲလို့ နင်ဟာလေ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး… နင့်ကိုယ်နင် ကလေးလေး မှတ်နေလား”

“လာပြန်ပြီ ဒါပဲ”

“ဒါပဲပြောမှာ ပေ့ါ… နင် နေပုံထိုင်ပုံတွေ ဘယ်နေရာကြည့် ကြည့် အ သက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး… လွှားခနဲ ပျံခနဲ....တစ်စက်မှ အပိုးမကျိုးဘူး ”

မင်းထက်ရှား နှုတ်ခမ်းကို တအားစူထော်နေလိုက်သည် ။

“နောက်နေ့ကစပြီး ညည်း တရားထိုင်ရမယ်… ဒါမှ မဟုတ် ပုတီးစိပ် ရမယ်”

“ဟာ… အမေကလဲ”

“မဟာနဲ့ နေဦး… ငါ သတိရပြီ သိပ်လည်း အပန်းမကြီးဘူး ညနေခြောက်နာရီတိုင်း ဘဂဝါ ဂုဏ်တော်ပုတီး ကိုးပတ်ကိုးပတ် စိပ်ရ

မယ်”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဘုရားတရား အလုပ်လုပ်တာ ပျင်းစရာလား”

“ညောင်းမှာ ပေါ့”

“နည်းနည်း ပြင်ထိုင်လို့ ရတယ်”

“ခြင်ကိုက်ခံရမှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခြင်ကိုက်ရင် ဒီလိုပဲ အောင့်ခံရမယ်”

“ဟာ.... မဖြစ်ပါဘူး အမေရာ .... ညနေ သောက်တော်ရေလဲပြီးတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတာပဲဟာ”

“ဒါမဆိုင်ဘူး.... ပုတီးစိပ်တော့ စိတ်တည်ငြိမ်တယ်..... ဘာသာရေးနာနာလုပ်မှ ရင်ထဲမှာ တရားထိန်းတာ အပြစ်မျှတာ ညည်းကို ဘာသာရေးနှင့် ပြုပြင်ယူမှ ရတော့ မယ်”

“အံမယ်.... ထက်ရှားက မိုင်ရိုင်း ရမ်းကားနေလို့ လား”

“မရမ်းကားသေးတာပဲရှိတယ်... မိုက်ရိုင်းတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆဲခဲ့ဖူးဘူး”

“ဆဲမှ ရိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ... စောစောက လုပ်လိုက်တာကိုပဲ ကြည့်. .. အဲဒါ ညည်းမှာ ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးသွားတယ်မှတ်လဲ”

“ဒါက စေတနာနဲ့ ပဲ ဥစ္စာ”

“အထွန့်တက်မနေနဲ့ ထက်ရှား... ငါကလုပ်ဆို ညည်း လုပ် ကိုလုပ်ရမယ်...ဒါပဲ သွား”

မင်းထက်ရှား ဆံပင်တွေပွ ခြေဆောင့်နှင့် ပါးစပ်က ဘာတွေ ရေရွတ်သွားမှန်းမသိ။

ဒေါ်စိုးစိုးထက် သက်ပြင်းချမိလေသည် ။

* * *

"ဟိတ်ကောင်.... မင်းနဲ့ မွန်းက တွဲလှချေလား"

"ခင်တာပါ"

"ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ"

"တကယ်ပြောတာ"

လင်းဟိန်းက ငွေစိုးကို မျက်စပစ်သည် ။

ဖြိုးဝဥ္ဇာက လွှက်ရည်မှာ ၍ ရေနွေငုံ့သောက်နေ၏။

"ငါတို့ ကြားထားတာ ရှိတယ်"

"ဘာလဲပြောလေ"

"မွန်းရဲ့ မိဘတွေက မချမ်းသာပေမယ့် တော်တော့်ကိုဂုဏ်မက် တာတဲ့ ကွ"

ဖြိုးဝဥ္ဇာကပါ သောက်လက်စ ရေနွေးပန်းကန်ကိုချ၍ ဝင်ပြော သည် ။

"မင်းကိုတော့ မွန်းက တကယ်သက်ဝင်ပုံရတယ်... ရှေ့ရှေ့ က လူတွေတော့"

"ဘာ... ဘယ်လို"

နေရဇ္ဇ နားရွက်ထောင်သွားသည် ။

"ရှေ့ကလူတွေ ဟုတ်လား.... မွန်းက အဲဒီလို မိန်းကလေး မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ပြောတာ နားထောင်ပါဦး သေနာရဲ့ ... ရှေ့က ချဉ်းကပ်ခဲ့ ဖူးတဲ့ လူတွေကိုတော့ သူ့မအေ ကြီးက ချစားတယ်တဲ့ ကွ... ဒါပေမယ့် မွန်းက လုံးဝအကပ်မခံဘူးတဲ့ ... အဘွားကြီးက သူဌေးမို့ ဇွတ် နားချ တာမျိုးလဲ မလုပ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ... ချတော့ ချတယ်တဲ့ .."

"တမင် ချတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဟိုက အတင်းပေးကမ်းနေ တာမျိုးကို မပြည့်စုံလို့ လက်ခံမိ တာမျိုးများ လားကွာ"

နေရဇ္ဇက ဖွဖွလေး တွေးပေးနေသည် ။

"ဒါတော့ မသိဘူး... နာမည်တော့ အဲဒီတိုင်းပဲ ထွက်နေတာ ပဲ"

"မင်းက သူ့ကို ချစ်နေပြီပေါ့"

"ပရိုပို့စ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ"

အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည် ။

"အေးလေ... မင်းလည်း တစ်ခါခံထားဖူးပြီပဲ စဉ်းစားပေါ့"

"ငါဖြင့် မွန်းကို မကြိုက်ပါဘူး"

ငွေစိုးက ကဲ့ရဲ့ ဖို့ စကားစသည် ။

"မင်း ကြိုက်ဖို့ လည်း မလိုပါဘူး"

ထုံးစံအတိုင်း လင်းဟိန်းက ပြန်ခွပ်၏။

"ဟုတ်တယ်လေ.... မင်းတို့ လည်း မြင်သားပဲ လမ်းလျှောက် တော့ မြေပြိုတော့မယ့်အတိုင်း စကားပြောတော့ ခြင်အော်သံလေးလိုပဲ ရည်စားဖြစ်ကြရင် ပျင်းစရာကြီး"

တကယ့်ကို ရှုံ့ရှုံ့ မဲ့မဲ့ ဝေဖန်နေတာ။

နေရဋ္ဌက အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်နေသည် ။

"ငါတော့ အိမ်မှာ မျောက်မူးလဲမနဲ့ နေရလွန်းလို့ အဲဒီလို မိန်းမ ပီပီ သသလေးကိုပဲ မြတ်နိုးနေ ရတာ"

"မျောက်မူးလဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ… မျောက်မူးတာ ကိုယ်မူးတာ မှတ်လို့ "

"မင်းကလဲ စိတ်မပျက်နိုင်ဘူးနော်"

"ပျက်စရာလား"

"မပျက်ဘူး… ဒီမှာ စတောင်မှ မစရသေးဘူး… ပါးစပ်ပုပ် ကြီးနဲ့ လာ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ "

ခပ်ပွေပွေ နေတတ်သလောက် ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မို့ ငွေစိုး က ဒီကိစ္စမျိုးဆို ဖွဲတော့ရှိ တတ်သူ။

နာမည်ကိုက တိုင်းငွေစိုးပဲလေ။

မိဘက ချမ်းသာသလို သုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးသားမို့ တစ် အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထား ခံရသူ။

သူတို့ လေးယောက်အထဲမှာ နေရဋ္ဌ တစ်ယောက်သာ ခပ်နိမ့် နိမ့်ပေမယ့် အားလုံး ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါတွေလည်း ချောကြသလို လူကိုယ်တံ တွေချ ည်းပင်။

"နေရဋ္ဌ"

"ပြော"

“ငါ ဟိုနေ့ကတည်းက သက်တမ်းရင့် ရည်းစားတွေ အားလုံးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီနော်.... နု တာလေးတွေကိုတော့ လုံးဝဆက် မကြိုးစားတော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.... အသိပေးထားတာ”

“မင်းက ဒီထက် အထိနာမှ မှတ်မဲ့ကောင်”

“မနာပါဘူးကွာ.... နာလဲ ဘာဖြစ်လဲ ....တကယ့် အရိုင်းပန်း လေးကွ .... မြတ်နိုးစရာလေး”

“ပြောခဲ့ပေါင်းများ ပြီ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြတော့ နေရဇ္ဇ ငြိမ်နေ လိုက်သည် ။

“နေရဇ္ဇ”

“ဘာလဲကွာ”

“ငါတကယ် ကြိုးစားမှာ နော်”

နေရဇ္ဇ မလှုပ်။

“ရင်ထဲမှာ တကယ် ငြိနေတာကွ”

“စကားပြောတောင် မခံဘဲနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုကြိုးစားမှာ လဲ”

“အဲဒါ မင်းတို့ မချက်နဲ့ လေ.... သက်ဆိုင်သူ ခွင့်ပြုပြီဆိုရင် ကြည့်လိုက်”

နေရဇ္ဇ မပြောဘဲ နေလို့ မရတော့ပါလား။

"နေရဇ္ဇ ပြောလေကွာ"

"ဘာပြောရမှာ လဲ.... လူပျိုနဲ့ အပျိုပဲ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားခွင့်ရှိ ပါတယ်.... ဒါပေမယ့် ထက် ရှားက စွာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရိုင်းတတ်တယ် နော် ... မင်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှ ဖြစ်မယ်.. သူက လူကြား သူ ကြားရှောင် မှာ မဟုတ် ဘူး... သူ့ကြောင့် ငါတို့ မျက်နှာ မပျက်ရဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ"

"အိုကေ... ငါ့ဘက်က လုံး၀ ကတိပေးတယ်"

နေရဇ္ဇက နေရာမှ ထသည်။

"ဟိတ်ကောင်... လ္ဘက်ရည်သောက် သွားအုံးလေ"

"မသောက်တော့ဘူးကွာ... မွန်းနဲ့ ချိန်ထားလို့ "

"မချိန်းပဲတွေ့နေတာပဲကွာ.... မင်းက သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ "

"မတူဘူးလေကွာ"

"ကဲ... မတူရင်လဲ ကြွတော်မူပါ"

နေရဇ္ဇက ဟဲခနဲရယ်၍ လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်ကာ ထထွက် သွားသည်။

တိုင်းငွေစိုးကတော့ ဘာကို သဘောကျနေမှန်းမသိဘဲ ပြုံး လို့။

* * *

ဟာ.... ခြင်ကိုက်ပြီထင်တယ်။

နားထင်မှာ စစ်ခနဲဖြစ်ကာ ယားလာသည်။

ကြည့်စမ်းပါအုန်း... အသားထဲကို သူ့နှာမောင်း ထိုးသွင်းနေ တာ တစိမ့်စိမ့် လက်က ပုတီး စိပ်နေပေမယ့် စိတ်က နားထင်က ခြင်ဆီ စုပြုံ

ရောက်နေသည် ။

ပုတီးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆွဲချနေပေမယ့် 'ဘဝဂ' ဆိုမိတာဆိုမိ မဆိုမိတာကများ ပု တီးစိပ်တဲ့ လက်ကို ဖျက်မပစ်ရဘူးတဲ့ ။

ကိုယ့်မှာ လက်မအားကာမှ ခြင်ပါးလာဝနေတဲ့ ဒီခြင်။

ဒေါသကလည်း ဖြစ်၊ ယားလည်း ယား၊ နောက်ဆုံး လုံးဝအောင့် ထားလို့ မရတော့။

"ကိုကိုရေ"

"ဟေ..."

ခေါ်သံက စူးစူးဝါးဝါးမို့ နေရဇ္ဇ ချက်ချင်းရောက်ချလာသည် ။

"ဟောဗျာ .... ပုတီးစိပ်နေရင်းနဲ့ လှမ်းခေါ်တယ်"

တအံ့တသြနှင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသံကြားလိုက်ရသည် ။

"နားထင်မှာ ခြင်ကိုက်နေတယ်.... ရိုက်လိုက်စမ်းပါ.....မလွတ်စေနဲ့ နော်... အဲဒီခြင် လူပါးဝ နေတာ သေအောင်သတ်ပစ်"

မျက်လုံးမှိတ် ပုတီးစိပ်မပျက်ဘဲ မေတ္တာပွားနေသည့် မင်းထက် ရှား ကို သဘောကျကာ ဒီတစ် ခါ နေရဇ္ဇ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိ တော့ သည် ။

"မြန်မြန် သတ်လေ... ယားလှပြီ"

နေရဇ္ဇ အနည်းငယ် ခါးကိုင်း၍ ခြင်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ် လိုက် သည် ။

"ဟယ်... မရိုက်ဘဲ မှုတ်လွှတ်တယ်"

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးလည်း ပွင့် ပုတီးကိုလည်း ချ၍ ပြန်ဖမ်းမရ နိုင်တော့သည့် ခြင်ကိုလည်း အ သည်းအသန် လိုက်ရှာရင်း မင်းထက်ရှား ဒေါသက နေရဗ္ဗဆီ စုပြုံသွား၏။

"သူများ မသတ်နိုင်မှန်းသိလို့ .... သက်သက်လူပါး၀ပြီး တွယ် ကိုက်နေတဲ့ ခြင်ကို မသတ်ဘဲ လွှတ်လိုက်ရသလား... ဒီက ပုတီးစိပ်နေ လို့ သူ့ကိုခေါ်ကာမှ သူတောင်းစားခြင်ကို လွှတ်ပေးတယ်... သွေး၀ပြီး ခုလောက်ဆို သူက ချောင်ကပ်ပြီး နှပ်နေပြီပေါ့... ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ် ခဲကြီးရယ်... ရှင် ကြီး သိပ်ကိုတော်ပါ တယ်နော်.... တော်တယ်... တော်တယ်"

နေရဗ္ဗ ရင်ဘတ်ကို တအားထုသည် က မညှာမတာ။

"ဟာ... ဟ... နာတယ်နော်... ထက်ရှား... နင် ပုတီး စိပ်နေပြီး သူများအသက်ကို ဒီလောက် တောင် သတ်ချင်နေရသလား..... ဘုရားတစ်ဖက်ခါးတစ်လက်"

"လက်လက် မလက်လက် ကိုယ့်သွေးလာ ဖောက်စုပ်တာကို မခံနိုင်ပါဘူး.... အဲဒါ ကိုကို့ ကြောင့် ကိုကို့ကြောင့် "

နေရဗ္ဗက မင်းထက်ရှား လက်နှစ်ဖက်ကို မိအောင်ဖမ်းချုပ်ကာ တဟားဟားရယ်နေသည် ။

ပြီးတော့ ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွ လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်မိသည် ။ ဒီတစ်ခါ မင်းထက်ရှား ကလေးဆန်ပုံ လေးက တကယ့်ကို ချစ်ရာ......

* * *

"အမေ.... အမေ့"

"ဟင်"

"အပြင်မှာ ဒေါ်တုတ်ကြီး ရောက်နေတယ်... သူ့စာရင်း ဒီ နေ့ ပြည့်ပြီ တဲ့ အဲဒါ ပိုက်ဆံထုတ် ချင်လို့ တဲ့ "

ဒေါ်စိုးစိုးထက်က နားထင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ အိပ်ယာ ပေါ်မှ ထထိုင်ကာ ခေါင်း အုံးအောက်က သော့တွဲကို မင်းထက် ရှားကို လှမ်းပေး၍ ....

"အမေ့ဘီရိုထဲက အဖုံးနီနဲ့ စာရင်းစာအုပ်ရှိတယ်.... စာရင်း ကြည့်ပြီး ထုတ်ပေးလိုက် သမီး ရယ်.. ရော့ သော့... ပြီးရင် သေချာ ပြန်မှ တ်ထား"

မင်းထက်ရှားက စာရင်းစာအုပ်နှင့် ငွေကိုယူ၍ အိမ်ရှေ့ထွက် ခဲ့သ ည် ။ ဒေါ်တုတ်ကြီး ပြီး တော့ နောက်ထပ် နှစ်ဦးလာပြန်သည် ။

အမေ့ကို ပြေးပြောကာ စာရင်းနှင့် တိုက်၍ သိမ်းရမှာ ကို သိမ်း ထု တ်ရမှာ ကို ထုတ်ပေးလိုက် သည် ။

"မမ"

"ဟေ... လာ... နီလာ... ဘာလဲ"

ဖိုးထုပ်ရုံက ကောင်မလေးပါ။

နီလာက အိမ်ထဲဝင်လာကာ.......

"ဖိုးချဉ်တွေ ရောက်လာတယ် မမ... အဲဒါ အန်တီ ပစ္စည်း ပိတ်ထား တယ်လည်း ပြောလို့ နီ လာတို့ လက်ခံလိုက်ရမှာ လား... ဘာလုပ်လိုက် ရမလဲ"

မင်းထက်ရှား အမေ့ကို ဝင်မေးရပြန်သည် ။

ပြောရလွန်း၍ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်သည် ။

ဒေါ်စိုးစိုးထက် ကိုယ်တိုင်ထွက်လာသည် ။

"ပစ္စည်းမှားချတာ ဖြစ်မယ် နီလာ..ချပြီးပြီလား"

"မချရသေးဘူး အန်တီ... သမီးတို့ က အန်တီမှာ မထားလို့ မ ချခိုင်းသေးတာ"

အေး... မယူသေးဘူးလို့ မှာ လည်း မထားဘူးလို့ ... ပစ္စည်းချ တာ နားတယ်လို့ လိုရင် ဖုန်း ဆက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ"

"မလေးနွယ် ရှိလား.. ဒီနေ့ ဆင်းရဲ့ လား"

"ဆင်းတယ် အန်တီ"

"အေး .... မလေးနွယ်ကို မရမ်းသီးကား သွားကြိုဖို့ ပြောလိုက်.. ဦးချစ်ကို ခေါ်သွားလို့ ငွေ ကို ညနေ အိမ်မှာ ပဲ လာယူဖို့ ပါ ပြောလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့.."

"ဒါပဲ... သွားတော့ နီလာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

နီလာ ထွက်သွားတော့ ဒေါ်စိုးစိုးထက် ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ နွမ်းလျစွာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"အဲဒါကို ကြည့်စမ်း... အမေ့မှာ တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကျောင်းသူ သမီးရှိပါရက်နဲ့ နေရာတ ကာ အမေပါနေရတာ.... တကယ် ဆို ဒါတွေ သမီးအားလုံး သိနေရမှာ "

"သိတော့ သိပါတယ်အမေရယ်... ဒါပေမယ့် အမေ လည် ပတ်နေတဲ့ အချိုးကို ထက်ရှားမှ မ သိသေးတာ"

"မသိသေးတာကို သိအောင်လုပ်ရမှာ ပေါ့.... သမီး မိန်းက လေးဖြစ်ပြီး ခုလို သူများ ရှေ့မှာ အမေရေ.. အမေရေနဲ့ သမီး ဝင်မေး နေတာ မရှက်ဘူးလား"

"အမေကလဲ"

"လိမ်မ္မာဖို့ ကောင်းနေပြီ ထက်ရှား... ညည်းကို အမေက အား ကိုးချ င်တာ.... ခုတော့ ဝမ်းနဲ့ မ လွယ်ရတဲ့ ကလေးက အမေ့သားဖြစ်နေ ပြီ"

စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်နှင့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ လမ်းထဲမှာ ရေ ထည့် နေသော နေရဇ္ဇကို လှမ်း ကြည့်လိုက်မိ သည် ။

နေရဇ္ဇ ဒီကိုရောက်တော့ပဲ ခြောက်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေ ပြီ။ မ င်းထက်ရှားက သုံး တန်း။

နေရဇ္ဇကို လာပို့သည် က ခပ်ဝဝ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

လက်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါလာသည် ။ အဲဒီတုန်းက စာကိုဖတ် အ မေ မျက်ရည်ဝဲနေတာကို ခု ထိ မှတ်မိနေသေးသည် ။ အမေ ဘာလို့ ငို တာလဲဆိုတော့ ဒီကလေးရဲ့ အဖေဟာ အမေနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ် ချ င်းတဲ့ ။

မဖြစ်တဲ့ ခရီးရှည် တစ်ခုကို ထွက်ရမှာ မို့ နေရဇ္ဇကို ခေတ္တ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ ရန် စာထဲမှာ ရေးထားသည် တဲ့ ။

ဒါပေမယ့် အနိုင်ယူရမှ လည်း ကြိုက်တဲ့ သူ။

နေရဇ္ဇကလည်း နေရာတကာ အရှုံးပေးခဲ့သူ မဟုတ်။ ဒီတော့ မတဲ့ အတူနေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ရန်လည်း ခဏခဏ ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့လည်း ခဏပဲ။

နေရဇ္ဇက အမေ့ကိုတော့ ချစ်ကြောက်ရိုသေရှိသည် ။

ဒီနေ့အချိန်ထိ ဒေါ်သတကြီး မာန်မဲဆုံးမ လိုက်တာမျိုး မရှိခဲ့ ဖူးသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ရိုကျိုး နာခံသူ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာကျတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ တွက်တွက် ကပ်ကပ်မရှိ။ နေရဇ္ဇရောက်စက ထက်ရှားတို့ မှာ လည်း အဖေဆုံးပြီးကာစ မို့ သိပ်ပြေပြေ လည်လည် မရှိ။

ရေစက်လေးတစ်လုံးနဲ့ ဂျင်ခြေလည်း အောင် လုပ်ကိုင်စားခဲ့ရတဲ့ အမေ။ နောက်တော့ အရွယ် ငယ်ပေမယ့် ရေထည့်တဲ့ အလုပ်ကို နေရဇ္ဇက နိုင်နင်းစွာ ဝင်လုပ်လာသည် မို့ မုန့်စုံလုပ်ငန်းကို သေး သေးလေးက နေစထောင်ခဲ့တာ။ ဘာရယ်လို့ လည်း ပြစရာမရှိပါဘဲ အဆင်ပြေချင်တော့လည်း ဘာ လုပ်လုပ် အမြတ်အစွန်း ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ခုတော့လည်း မချမ်းသာပေမယ့် လူတန်းစေ့တော့ နေနိုင်နေ ပြီ။ ဘာပြောလိုက် ပြောလိုက် နှုတ်ခမ်းစူစူ သွားတတ်သည့် သမီးကို ကြည့်၍ ဒေါ်စိုးစိုးထက် စိတ်တိုင်းမကျ။.....

ဒီကောင်မလေး အချိုးပြောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ

* * *

"ဟယ်...ငါ့ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ"

ပြတ်ထွက်သွားသည့် ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်၍ မျက်လုံးက နောက် ဘက်ကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွား ၏။

"ဆော... ဆောရီးနော်.... ကျွန်တော့်ကို နောက်ကအတင်း တွန်းလိုက်လို့ နင်းမိသွားတာပါ ဗျာ..."

လူတိုးမခံချင်လို့ တမင်နောက်ဆုံးမှ လိုက်ထွက်တာတောင် မ ဟော

င်းသေးတဲ့ ဖိနပ်ပြတ် အောင် အနင်းခံရတဲ့ အဖြစ်။

မင်းထက်ရှား တံတောင်ဆစ်အောက် ထိရှည်သော အင်္ကျီလတ် စကို ဟိုဘက်ရော ဒီဘက်ပါ ဆွဲ မတင်ကာ ခါးထောက်သည် ။

"ဆော်ရီး... ဟုတ်လား... ရှင့်ဆော်ရီးက ထက်ရှားဖိနပ်ကို ပြန်ကောင်းလာရောလား... ဟင်.. မတော်တဆဆိုတဲ့ ထွင်လုံးတွေနဲ့ ဒီလိုလုပ်စားနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ထက်ရှားကလဲဟယ်... လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ"

ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့ လူတွေရဲ့ ခြေလှမ်းဟာ ရှေ့ဘက်မတိုးဖြစ်တဲ့ သူတို့ နားမှာ တံ့ နှေးနှေး ဖြစ်ကုန် ပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေ လက်တို့ တာကို မင်းထက်ရှား ခါချပစ်လိုက် သည် ။ ရန်တွေ့ဖို့ ကိုများ ရှက်စ ရာလို့ ပဲ မြင်ပုံမပေါ်။

အကြောခံလိုက်ရတာမျိုးကို ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရမှာ စိုးကာ သား ကောင်ကို အလွတ်မပေးနိုင် သည့် ဒေါသတွေထန်လျက် မင်းထက်ရှား မျက်နှာလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ထားပုံပင်။

ငွေစိုးကိုလည်း မင်းထက်ရှား မှတ်မိပုံမရ။ သူကတော့ ကိုယ့် အကြံနဲ့ ကိုယ်မို့ မျက်နှာကို အ တတ်နိုင်ဆုံး ပစ်ချကာ....

"ညီမဖိနပ်ကို ကိုယ် လျော်ပေးပါ့မယ်"

"ဘာလျော်ပေးမှာ လဲ.... ဘယ်မှာ သွားလျော်မှာ လဲ... ရုပ်ရှင် ရုံရှင့်... ဖိုလ်ချုပ်ဈေး မဟုတ် ဘူး"

"စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အရောက်ပြန် လာပြီး လျော်ပါ့မယ်"

ပြောတော့မှ မင်းထက်ရှား စွေ့စွေ့ခုန်ပါတော့သည် ။

"ကြည့်စမ်း... စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်မယ်ဆိုတော့ ရှင်က ဖိနပ်တစ်ရံ အဆင်သင့် လုပ် ထားပြီးမှ ထက်ရှားဖိနပ်ကို တမင်နင်းတာ ပေါ့လေ... သက်သက်လုပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့"

"ဟာ.... မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာမဟုတ်တာလဲ... ငတွမ်ကြီး... စက္ကန့်ပိုင်းလည်း မ စောင့်ဘူး... စက္ကန့်ဝက်လည်း မ စောင့်နိုင်ဘူး.. ရှင့်ဖိနပ် ခုချွတ်ပေး"

"ဟာ....."

ငွေစိုး ပါးစပ်ပြဲသွားသည် ။

ဒီလို လုပ်ခိုင်းလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားသည် မို့ ခေါင်းတွေ ပူသွား၏။

"ချွတ်လေ.... ခုချွတ်ပေး"

လင်းဟိန်းက ပြုံးစိစိ။

လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကုန်ကြပြီ။

ငွေစိုး မျက်နှာကြီး နီရဲလျက်။

"ရော့... ဒီဖိနပ်ရှင်ယူ ရှင့်ဖိနပ်ကိုချွတ်"

သူ့ဖိနပ်ပြတ်ကို ကောက်ယူ၍ မုန့်ထုတ်တွေ စုထည့်လာခဲ့သော အိတ်ခွံကြီးထဲ ထည့်ကာ ငွေ စိုး လွယ်အိတ်ထဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထည့် ပစ်လိုက်သည် ။

"ကဲ... ကဲ.... ချွတ်သာပေးလိုက်တော့"

လင်းဟိန်းက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောသည် ။

"နေပါအုံး ညီမရယ်... ကိုယ့်ဖိနပ်က မင်း စီးတတ်မှာ လား"

ပြောင်လက် နက်မှောင်နေသည့် ရှူးဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြောတော့

မင်းထက်ရှားက နှုတ်ခမ်းမဲ့သည် ။

"ရှင်က ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ရှင်တောင် ခြေ ထောက်နဲ့ စီးထားသေးတာ ထက်ရှားမှာ လည်း ခြေထောက်ပါတယ်"

ကဲ လုပ်ချလိုက်စမ်းကွာ။

လူတွေကြားထဲမှာ ငွေစိုး ဖိနပ်ချွတ်ပေးရတော့သည် ။

"ထက်ရှားရယ်.... ဒုက္ခပါပဲ"

"အားနားစရာဟယ်.... သူဝယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဟာပဲ"

ကောင်မလေးတွေက မျက်နှာပူပူနှင့် အပြစ်တင်သံလေးတွေ ထွက်လာသည် ။

မင်းထက်ရှားက မဲ့ပြုံးပြုံး၍ မျက်နှာလေးကို မော့ခါပစ်သည် ။

ဆံမြိတ်ပါးပါးလေးချ၍ ရိုးရိုးလေးစင်းကျနေသည့် ဂုဏ်ကိုမထိတထိဆံပင်တိုလေးတွေက မဲ နက်အိနွဲ့ကာ ခေါင်းလှုပ်လိုက်တိုင်း ညွတ်ပြောင်ယမ်းခါလျက်ရှိလေသည် ။

"ဒါ မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့... သူက တမင်လုပ်တော့ ငါလည်း လုပ်မှာ ပဲ... သူဝယ်ပေး စရာ မလိုပါဘူး... ငါစီးဖို့ ဖိနပ် ငါ ဝယ်နိုင်တယ် ... အဓိကက သူ ခြေထောက်အတိုင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား ဖို့ ပဲ"

"ရော့..."

ငွေစိုး ဖိနပ်ကို လှမ်းပေးတော့ မင်းထက်ရှား သွက်လက်စွာ ယူသည် ။ ဒီဇိုင်းဆန်းသော ရှပ် လက်တိုပွပွ အဝါနုနှင့် ဘောင်းဘီနက် ဝတ်ထား

သော ငွေစိုး ခြေထောက်ဖွေးဖွေးက သံမံတလင်း ပေါ်မှာ ဒီအ တိုင်း....

လင်းဟိန်းက ဟားခနဲ အော်ရယ်သည် ။

အနားကလူတွေရောပဲ အပေါ်က စတိုင်ကျကျဝတ်လို့ ဖိနပ်မ ပါသည့် ငွေစိုးပုံစံကြောင့် အသံ ထွက်အောင်ရယ်ကြလေသည် ။

"ကောင်းတယ်ဟေ့... စောစောက ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ ပျင်းစ ရာကြီး ... ဒီပွဲကတန်တာ"

"ဇာတ်လမ်းတော့ ဖြစ်ပြီ"

သူတို့ နားက လူတွေတစစ ကျဲသွားကြသည် ။

"လာ... သွားမယ်"

သူငယ်ချင်းလုပ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေက ငွေစိုးနဲ့ လင်းဟိန်းကို အားနားတောင်းပန်ဟန်နှင့် သမင်လည်ပြန်ကြည့် သွားကြသည် ။

မင်းထက်ရှားကတော့ ဖိနပ်ကို ကိုင်၍ သူ့မှာ ဖိနပ်မပါတာကို လည်း မရှက်ဘဲ ခပ်မော့မော့ လေး ထွက်သွား၏။

"ဟား.... ဟား.... ဟား.... "

လင်းဟိန်းက ငွေစိုးပုံစံကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဗိုက်ကိုလည်း နှိပ် ၍ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ် တော့သည် ။

ကားပါကင်နေရာထိ ရောက်အောင် မနည်းလျှောက်ခဲ့ရတာ မျက်နှာကြီးထူပူကာ စကော လောက်ကြီးနေတဲ့ အတိုင်း....

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ငွေစိုး ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသည် ။

လင်းဟိန်းက ရယ်ရှိန်မပြေသေး။

“ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

“အမ်”

ရယ်တဲ့ ပါးစပ် လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဟ ဟကြီးနှင့် တန့်သွား၏။

လင်းဟိန်း ငွေစိုးကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ....

“ချစ်သေးတယ်... ဟုတ်လား... ငါ နားကြားမှားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ငွေစိုးကာ ဟက်ခနဲ ရယ်၍ ကားကို သော့ဖွင့်သည် ။

“ငါ့အချစ်သက်တမ်းမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း စူးစူးနစ်နစ် ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေ့ဟာ ဒီနေ့ပဲ”

“ရောဂါက မသေးပါလား”

“ကပ်ကြည့်လေ ချစ်စရာကောင်းလေပဲ... မျက်တောင်ကော့ ကော့လေးတွေကို တအားနမ်း ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဖောက်ပြန်ကုန်ပြီ”

“လင်းဟိန်း”

“ပြော”

“အကဲခတ်စမ်းပါ... နီးစပ်ပါ့မလား”

“နောက်တစ်ခါဆို ပါးရိုက်ခံရဖို့ နီးစပ်တာပေါ့”

ငွေစိုးက ကားမောင်းရင်း ပြုံးလိုက်သည် ။

“သူ ငါ့ကို ပါးရိုက်ရင် ပိုကောင်းတယ်.... ရိုက်တဲ့ နေ့ဟာ သူ့ကို ငါ ကားတင်ပြေးတဲ့ နေ့ပဲ”

"မြတ်စွာဘုရား"

တကယ့်ကို ရောဂါသည်းနေသည့် ငွေစိုးကို အံ့ပဲအံ့သြမိတော့ သည်။ ချစ်တယ်ပြောတယ်။ လိုက်တယ်။ ကြိုက်ပြီး ဘာမှ မကြာသေးဘဲ နောက်တစ်ယောက် ထပ်လိုက်သည် ။

ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်ရောက်သွားလဲ မေးလျှင် ဒီလောက် ဆိုတော်ပြီပေါ့။ ရည်းစားတစ် ယောက်ကို အကြာကြီးထားတာ ပျင်းစရာကြီးလို့ ပြောတတ်သူ။

ချစ်တာ တွဲတာကို ပန်းခြံမှာ အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ရုပ် ရှင်ရုံမှာ အဲဒီလို နှစ်ခါ သုံးခါ ဆုံပြီးတာနဲ့ ငြီးငွေ့တတ်တဲ့ ငွေစိုး။

"မင်းက အသည်းအသန် လိုချင်တဲ့ အထိ အဖြစ်ဆိုးနေပြီလား.... ဟဲ့ ကောင်"

"အဖြစ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး ကွ ချစ်တာ... ငါ အစက ဒီ လောက် မဟုတ်ဘူး ... စိတ်ဝင်စားရုံ ပဲ ခုတော့ တကယ့်ကို ကြွေတာ....."

"အေး... မင်း ခံနိုင်ရည်ရှိရင် ကြိုးစားပေါ့... အဲဒီကောင်မ လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတိုင်း ငါ ဘေးကလိုက်ပေးမယ် သိလား... ဟဲ... ဟဲ.... မင်း ပါးရိုက်ခံရမယ့် မြင်ကွင်းမျိုးလေး မြင်ချင် လွန်းလို့ .."

"ခွေးဝဲစား"

* * *

"တော်ပြီ .... တော်ပြီ... ထက်ရှားနဲ့ လိုက်ရတာ တကယ် အရှက်ကွဲတယ်... တားလို့ လည်း မ ရ ထိန်းလို့ လည်း မရ"

"အေးဟယ်... သူ့ခမျာ သနားပါတယ်... လူတွေ တအား ဝိုင်းဟားကြ

တာ”

အမလေး သူတို့ ကပဲ ရင်ထုမနာ။

မင်းထက်ရှားက အားလုံးကိုဝေ့၍ မျက်စောင်းထိုးသည် ။

“သူက တမင် နင်းတာဟဲ့”

“နင်းပဲ နင်းပါစေဦး... နင်လုပ်လိုက်ပုံက ....”

“ဘာဖြစ်လဲ.. အဲဒါ”

“နင် ပြတ်တဲ့ ဖိနပ်က ထောင်ကျော်တန်လေးရယ်.. သူပြန် ပေးလိုက်ရတာက သောင်းကျော် တန်တဲ့ ဖိနပ်”

“ဟုတ်ပ.... ပိုးစိုးပက်စက် လွှင့်ပစ်ခဲ့တာ နှမြောစရာကြီး”

“နှမြောပြီ ငါက လည်ပင်းမှာ ချည်ထားရမှာ လား”

သူငယ်ချင်းတွေက ဟိုလူ့ဘက်မှာ မဲသာ၍ မကြည်လင်ကြပေ။

မင်းထက်ရှားကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။

“အဲဒါ မှတ်ရောပေ့ါ... နောက်လာ မစမ်းရဲတော့ဘူးလေ”

“မြင်တော့ မြင်ဖူးသလိုပဲ... မသိဘူး”

ခေမာက မင်းထက်ရှားကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍ ....

“ငါတို့ အုပ်စုထဲမှာ ထက်ရှားကစပြီး မဲပေါက်တော့မယ် ထင် တယ်... မဆိုးပါဘူး... ရှယ်ပဲ”

“ဘာရှယ်တာလဲ”

“အံမယ် ... ဒီဘဲ ငြိမ်နေမယ် ထင်လို့ လား... ထက်ရှား ပြော သလို တမင်နင်းတာ မှန်ရင် ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီး လာအုံးမှာ ”

"အေးနော်… ဒီနေရာမှာ ဒို့ပြင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆို ဒီလောက် ဘယ်လိုက်လျောမလဲ ခု ပုံစံက အပြစ်မဲ့တဲ့ သိုးက လေးလိုပဲ"

"ဒါပေ့ါ…. ထက်ရှားကို ကြည့်နေလိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေက များ …."

"တော်ကြာတော့နော်… မတော်ရင် ငါ ကျောကော့အောင် ထု ချလိုက်မယ်"

မင်းထက်ရှားက ပြောသလို လုပ်တတ်သူမှန်းသိ၍ သူတို့ ရယ်နေကြပေမယ့် ဆက်မပြောကြ တော့ပါ။

"နင်တို့ နော်….. ငါ့ယောက်မကို စိတ်ဆိုးအောင် မစကြနဲ့ … ငါ့ယောက်မကို ထိရင်ငါလုံးဝ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အံမယ်…. ငါ့ယောက်မပါနော်"

"ဟဲ့… ထက်ရှား နင်ဘယ်သူ့ကို ပေးမှာ လဲ… ငါတို့ အဝေ မတည့်တော့ဘူးနော်"

"အဝေမတည့်ရင် အလယ်ကပိုင်း ယူကြပေ့ါ"

"ဒါဆို ငါတော့ အောက်ပိုင်းမလိုချင်ဘူး"

"ငါက အပေါ်ပိုင်း"

မင်းထက်ရှား တခစ်ခစ်ရယ်၍ စာအုပ်နှင့် ရိုက်သည် ။

"မိန်းမတွေ အရှက်ကို မရှိဘူး"

"ချစ်လို့ ပါဟယ်"

ဒီနေ့ တစ်နေကုန် အတန်းလစ်၍ လျှောက်လည်နေကြသည် ။

လွယ်အိတ်တွေ တကားကားနဲ့ သူတို့ သွားလာသမျှ ကျောင်း လစ်

နေကြမှန်း လူတွေကတော့ သိမှာ ပါ။

ရုတ်တရက် ဟိုတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်မိသည် ။

နောက်မှာ ရော အဖော်တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်လုံးမှာ လွယ် အိတ်တွေပါသည် ။ သူတို့ လည်း ကျောင်းလစ်လာကြတာဖြစ်မည်။

ဩော်.... ဖြစ်ရလေ။

သူခိုးချင်းမှ လာငြိရတယ်လို့ .....

* * *

"ထက်ရှား"

"ဘာလဲ"

"ထူးတာကလည်း တလေးတစားပဲနော်"

မင်းထက်ရှား စာကြည့်နေတဲ့ နားလာထိုင်၍ နေရဇ္ဇ အတန် ကြာ ငြိမ်သက်၍ ကြည့်နေသည် ။

"ထက်ရှား"

"ဟင်"

မင်ထက်ရှား မော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည် ။

"နင်တို့ တစ်နေကုန် ကျောင်းမတတ်ဘဲ ဘယ်လျှောက်လိမ့်နေ ကြလဲ"

မင်းထက်ရှား စာရေးတဲ့ လက် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မော့ကြည့် ၏။

"ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်မို့လား"

"အင်း"

"ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဘာဖြစ်ခဲ့သေးလဲ"

မင်းထက်ရှား မျက်နှာလေး ပျက်သွားလျက် ရေးလက်စကို ဆက်ရေးနေ၏။

"ပြောလေ"

"ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဖြေ၏။

"ယောက်ကျားလေးနဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်စရာလား"

"ကိုကို့ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဘယ်သူပြောရမလဲ ... နင်နဲ့ ဖြစ်တာ ဘယ်သူလဲသိလား"

"ဘယ်သိမှာ လဲ.... အလကား ငတွမ်တွေ"

"အဲဒါ .... ငါ့သူငယ်ချင်း ဒီကိုတောင် လာဖူးတယ်... နင်မ သိဘူးလား"

"ဟင်"

မင်းထက်ရှား မျက်နှာလေး အံ့သြဟန်လေးဖြစ်သွား၏။

"နင် တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး .... ဘယ်မှာ လဲ သူ့ဖိနပ်"

"လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ"

"ဟာကွာ"

"ကိုကိုကလည်း သူ့ဖိနပ်ဆို ထက်ရှားက တစ်လမ်းလုံး သယ် လာရမှာ လား"

"အဲဒါ နင်ဘာလို့ ယူလာလဲ..... သူ ဖိနပ်အစား ဝယ်ပေးမယ် ဆိုတာ

ယူလိုက်ပါလား... ခု တော့ ဘယ်လောက် အားနာဖို့ ကောင်းလဲ”

“သူ... သူကရော ထက်ရှား သိလို့ လား”

“သိတာပေါ့... သိလို့ နင့်ကို သူ သည်းညည်းခံသွားတာ... ငါ့ မျက်နှာ ကိုငဲ့လို့ သိလား.... ခု တော့ သူ့ဖိနပ် သုံးသောင်းကျော်တန်ကြီး ပက်ပက် စက်စက် လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်... ငါ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရ မလဲ မသိ တော့ဘူး”

ဒါဆို ဟုတ်မှာ ပါ။

သူက ကိုယ့်ကိုသိလို့ လိုက်လျှောတာကို ကိုယ်က တမင်လုပ် တာမို့ သူ့အပြစ်နဲ့ သူငြိမ်နေတာ ထင်ပြီးစွတ်ဖိခဲ့တာ။

ခုကျမှ ဒီဖိနပ် သွားပြန်ကောက်ရော ရှိဦးမှာ လား။

“သူက ဖိနပ်ပြန်တောင်းခိုင်းလို့ လား”

“တောင်းမလား... သူက သူ့ဖြေးပဲ... ဒါပေမယ့် လူလယ် ခေါင်မှာ အ ရှက်ကွဲခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောတော့ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်သွား ထားရမ လဲ”

မင်းထက်ရှား ခဏလေးသာ မျက်နှာငယ်သွားဖော်ရပြီ။

“အိုး.... ထက်ရှားလည်း လူကြားထဲမှာ ဖိနပ်ပြတ်ကြီးနဲ့ ဘယ် လိုလု ပ် ဆက်လျှောက်ရဲမှာ လဲ... သူ နမော်နမဲ့ လုပ်လို့ ခံရတာ... ဘာမှ အား နာစရာ မရှိဘူး”

“နင်... သူ့ကိုတောင်းပန်လိုက်”

“ဘာ”

မင်းထက်ရှား အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။

“ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာ လဲ... ကိုကိုနော်... အာဏာ ပါဝါ

တွေလာပြမနေနဲ့ ... ဆော်ရီးပဲ”

“ထက်ရှား .... နင်ဟာလေ အနိုင်ရမှန်းသိလို့ သိပ်ဆိုးလို့ ကောင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လဲ.... ထက်ရှား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒူးမ ထောက်ဘူး”

“ပြီးရော.....”

“ပြီးတယ်...”

နေရဇ္ဇ ကျောခိုင်းသွားတဲ့ အထိ မင်းထက်ရှားက လိုက်အော် သည် ။

ဘယ်ရမလဲ...

သူ့သူငယ်ချင်းမို့ တောင်းပန်ပေးရမယ်တဲ့ ....

ဝေးပါသေးရဲ့ ....

* * *

“ပွမ်”

အိမ်ရှေ့က ဟွန်းသံကြား၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ကား တစ်စီးက ခြံဝမှာ ရပ်လို့ ။

ဟိုတစ်ခါ ကိုကို့ဆီ လာဖူးတဲ့ ကားဆိုတာ သိလိုက်၏။

“ပွမ်”

နောက်ထပ် ခေါ်သံကြားမှ မင်းထက်ရှား ထွက်လာခဲ့သည် ။

“ဘာလဲ... ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ”

ပါဝါဝင်းဒိုးမှန်က လျှောကျသွားသည် ။ စတိုင်မျက်မှန် သေး သေး

လေးတပ်ထားသည့် ဖြူ ချောချော မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ မင်းထက်ရှား ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့ဖိနပ် လာ တောင်းတာ များ လား မျက်နှာကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။

"နေရစ္စရှိလား"

"မရှိဘူး"

ဘာပဲဖြစ်ထားထား မင်းထက်ရှားကတော့ မျက်နှာထားကို နည်း နည်းလေးမှ မလျှော့။

"သူခေါ်ထားလို့ လာတာ ဘယ်သွားလဲ"

"သူမရှိဘူး.... သူခေါ်ထားလဲ သူပြန်ရောက်မှ လာပေတော့"

"အထဲမှာ ဝင်စောင့်လို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး... အထဲမှာ ထက်ရှားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ"

ဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်မိကာမှ တံခါးကိုတောင် သော့ခတ်လိုက် သေးရဲ့ ။ မင်းထက်ရှား အားနာ ရမှန်းလဲ မသိ။

သော့ကိုကိုင်၍ လှည့်ဝင်သွားလေသည် ။

အထဲကျမှ ကိုယ်ကိုငုံ့၍ အသာခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်မိ သည် ။ ကိုယ်တော်က ကြွမြန်း ခြင်းမရှိသေး။

မင်းထက်ရှား ပခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်ကာ မဲ့လိုက်သည် ။

"နေပေါ့"

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မီးဖိုထဲဝင် ချက်ပြုတ်ရင်း ဗိုက်ဆာလာတာနှင့် အိုဗာတင်း ဖျော်သောက် လိုက်သည် ။

"ထက်ရှား...."

နေရဇ္ဇအသံက ပုံမှန်မဟုတ်သော ဒေါသသံ။

မင်းထက်ရှား အပြင်ထွက်သွားတော့ တံခါးကိုကိုင်၍ နေရဇ္ဇ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရပ်နေသည် ။

မင်းထက်ရှားက နောက်မှာ ရပ်ထားဆဲ ကားကို မသိမသာ တစ် ချက်ကြည့်ကာ ခပ်တည် တည်လေးနှင့် ပဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။

"နင်က ဧည့်သည် လာမှ တံခါးသော့တွေ ဘာတွေခတ်လို့ ဟို မှာ ဘယ်လောက်အားနားဖို့ ကောင်းလဲ"

အိမ်ထဲဝင်လာကာ နေရဇ္ဇ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆူသည် ။

"အို..... ဘာလို့ နာရမှာ လဲ..... အိမ်ထဲမှာ ထက်ရှားတစ် ယောက်တည်းရှိတာ သူ့ကိုခေါ်သွင်း ပြီး ဧည့်ခံထားရမှာ လား... သူတို့ အချိန်အားလို့ လျှောက်သွားနေတာကို အားအားယားယား အရေးမ ယူ နိုင်ပါဘူး"

"ဟာ.... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ"

မင်းထက်ရှား မျက်စောင်းကြီးထိုးလို့ လှည့်ထွက်သွားသည် ။

တစ်နေကုန် အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ။

နေရဇ္ဇကလည်း ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင်ခေါက်လို့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုသည် ။ သီချင်းဆိုချင်လည်း စီ ဒီဖွင့်ဆိုပါလား။

ဒီနေ့ အမေမရှိလို့ စီဒီဆိုနေမယ် စိတ်ကူးတုန်း သူတို့ က တ မှောင့်ခဏတဖြုတ် အပြင်ထွက် လိုက်သည် နှင့် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ မျက်လုံးကြီး က အရောင်တလက်လက်။

နေရဇ္ဇက ရေမောင်းရင်း ဂစ်တာတီးနေတာမို့ မော်တာကို ပြေး ကြ

ည့်လိုက် ဂစ်တာပြန်တီး လိုက်။

ရေကန်ပေါ်တက်ပြီး ရေမှတ်လိုက် သီချင်းဆိုလိုက်။

"အဟမ်း"

"ပလုတ်တုတ်"

မီးဖိုထဲကနေ အပြင်ကိုလှမ်းပြီး အကုသိုလ်များ နေတုန်းမို့ နောက်က ချောင်းဟန့်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွား၏။

မီးဖိုတံခါးဝမှာ သူ။

"ဘာလဲ.... ဒီထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ရေသောက်ချင်လို့ "

"သြော်... ရေသောက်ချင်တာ မီးဖိုထဲမှာ ရှိမလား... အပြင် မှာ ရေအိုးလည်း ရှိတယ်... ရေခဲ သေတ္တာလည်း ရှိတယ်.... ရှင့်အိမ်မှာ ပါ ရေ မရှိရင် အပြန် ထည့်ယူသွားလို့ ရသေးတယ်"

မင်းထက်ရှား ဘာပြောပြော သူက ပန်းနဲ့ ပေါက်နေတယ်များ ထင်သလားမသိ။ မျက်လုံးတို့ မှာ ဒေါသမရှိ။

"ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရော ရေအိုးထဲမှာ ပါ ရေတွေမရှိတော့ဘူး"

"ဘာ... ဘယ်ရောက်ကုန်လို့ လဲ"

"တို့ ဗိုက်ထဲမှာ လေ ရင်တွေပူလွန်းလို့ သောက်လိုက်တာ ကုန် ပြီ"

"အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်ပေ့ါ"

မရိုးသားသော မျက်နှာကို မုန်းတီးစွာကြည့်၍ မင်းထက်ရှား ကျောခိုင်းထားလိုက်သည် ။ ကို ကို ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။

တော်တော်ရဲတဲ့ လူပါလား။

ဒီလောက်ထိ ဆက်ဆံနေတာတောင် ဒီလောက် ရဲတင်းနေ တာ။ နည်းနည်းပါးပါးများ လိုက် လျောမိလျှင် ပြုတ်သုတ်စားသွားနိုင်သည် ။

“မင်း… ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေး စကားကောင်းပြောကြည့် ပါလား. …. ဖိနပ်ပြတ်လေး သိမ်းထားရကျိုးနပ်အောင်ပေ့ါ…..”

“ဘာလို့ ပြောရမှာ လဲ…. ရှင့်လိုလူကို ဒီမှာ သူများ အိမ်ထဲ လာပြီး ရီးတီးယားတာ လာမလုပ်နဲ့ နော်…. အူပွင့်သွားမယ်”

မင်းထက်ရှား ဓားထောင်ပြတော့ သူက ဟက်ခနဲရယ်သည် ။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ဒီ နေ့တစ်နေ့လုံး အချိန်တွေ လာဖြုန်းနေ လိုက်ရတာ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပြီ မင်းထက်ရှားရေ…..

မင်းကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

* * *

“ကျောင်းတွေပြီးတော့မယ် မွန်း…. ကျောင်းပြီးသွားရင် ကိုယ်နဲ့ မွန်း ဆုံနိုင်ပါသေးတယ် နော်”

“ဆုံနိုင်ပါသေးတယ်…. တစ်မြို့နယ်ထဲမှာ နေကြတာပဲဟာ”

နှစ်ယောက်သား ပန်းခြံထဲလှမ်းဝင်ခဲ့ကြသည် ။

“မွန်းကို ကိုယ်ပြောထားတဲ့ ကိစ္စ မွန်း စဉ်းစားပြီးပြီလားဟင်”

ကျောက်ခုံတန်းလေးမှာ နှစ်ယောက်သား ခပ်ကွာကွာလေး ထိုင်မိကြသည် ။

“ပြောလေ… မွန်း”

“မွန်းက အချစ်ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်ထပ်တည်းဖြစ် ချင်တာ”

“ကိုယ်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ.... မွန်းကို ကိုယ်လက်ထက်ဖို့ ထိ ရည်ရွယ်ထားတာ”

မွန်း ငြိမ်သက်နေသည် ။

“မွန်းက ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တာလား... ချစ်တော့ ချစ်နိုင် လက်မထပ်နိုင်လို့ တွေဝေနေတာ လား”

မွန်း သူ့ကိုကြည့်လာသည့် အကြည့်က အားနာစွာ။

“အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် မွန်းကို သူ အထင်သေးသွားမလား မသိဘူး... လက်ထပ်ဖို့ ကျတော့ မွန်း စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး”

“သြော်”

နေရဇ္ဇ သဘောပေါက်သွားသည် ။

သူ့မိဘများက ဂုဏ်မက်ကြတဲ့ အကြောင်းလည်း သိပြီးသားပဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ ကျတော့ ကိုယ့်မှာ ဂုဏ်မရှိဘူးလေ။

“မွန်း”

“ဟင်”

“ကိုယ် မင်းအချစ်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်တယ် ဆိုရင်ရော”

မွန်းက လွန်စွာလှုပ်ခတ်စေသော အပြုံးကို ဖန်တီး၍ စိုက်ကြည့် သည် ။

“သူ့ကို မွန်း သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်”

"အချစ်ကိုပဲ ပေးပါ"

မွှန်းက မျက်လွှာလေးချ၍ ခေါင်းလေးညိတ်၏။

နေရဇ္ဇ မျက်နှာပြုံးသွားသည် ။

ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲကအပျော်က မပီပြင်တာ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ။ မပိုင်သော ပန်းကို မနမ်း လိုတဲ့ သဘောလား။

* * *

"ဟ... မပိုင်သောပန်းကို မနမ်းလိုဘူးဆိုပါလား... ဘာတဲ့ မွှန်း... အချစ်ဆုံး မွှန်း"

မင်းထက်ရှား စာကိုဖတ်ရင်း မဲ့ရွဲ့နေ၏။

"အချစ်ဆုံး မွှန်းတဲ့ .... ချစ်လို့ ပဲ မွှန်း မွှန်း...... မုန်းလို့ ပဲ မွှန်း မွှန်း.... မွှန်းမှ တော့ နာမှာ ပေါ့"

"ဟာ.... ကြည့်စမ်း... သူခိုးမ... သူများ ဒိုင်ယာရီကို ခိုး ဖတ်တယ်"

နောက်က အသံကြားလိုက်သည် နှင့် မင်းထက်ရှား ဒိုင်ယာရီကို နောက်မှာ ဖွက်ကာ ဖျက်ခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်သည် ။

"ပေးစမ်း...... ငါ့ဒိုင်ယာရီ"

"မပေးဘူး"

"ထက်ရှားနော်.... သူများ ပစ္စည်းကို စည်းမရှိကမ်းမရှိ ကိုင် ပြီး"

"ကိုကို့စာအုပ် တမင်ရှာဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မီတာစာရွက် လာရှာရင်း တွေ့လို့ ဖတ်တာ ပြီးမှ ပေးမယ်"

"မလိုချင်ဘူး..... မဖတ်နဲ့ .... ပေးနော်... ငါ အမေနဲ့ တိုင်မှာ "

“မပေးဘူး”

ပြောပြီး မင်းထက်ရှား အောက်ထပ်ပြေးဆင်းသည် ။

နေရဇ္ဇ တအားလိုက်ဖမ်းကာ စာအုပ်ကို မရမက ပြန်လု၏။

“အား... သေပြီ... လက်ကျိုးပြီ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို လှန်ချိုးလိုက်၍ စာအုပ်က သူ့လက်ထဲ ရလာကာ မင်းထက်ရှား ငိုတော့ သည် ။

နီရဲယောင်တက်လာသော လက်ကောက်ဝက်ကလေးကို ဆုပ် ကိုင်ကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာသည် ။

“ထက်ရှား... ဟာ... တော်တော်နာသွားလား.... ဆောရီး နော်... ကိုကို အမှတ်တမဲ့ အားပါ သွားတာ”

သူလိုချင်တာ သူဖြစ်ချင်တာ ရှိပြီဆို ဒီလေသံမျိုးနဲ့ မင်းထက် ရှားက အကိုင်မခံဘဲ အောက် ထပ်ပြေးဆင်းသွားတော့ နေရဇ္ဇ ကပ်လိုက် လာသည် ။ အောက်မှာ အမေမရှိ။ ဒါကြောင့် ထက်ရှား ဒီ လောက်ကဲ နေတာကိုး။ ထက်ရှားကို သနားစိတ်နှင့် သူအတင်းလိုက် ချော့နေပေမယ့် မရ။

“ထက်ရှား.... လာ... ကိုကို ပရုတ်ဆီလူးပေးမယ်”

“မလူးနဲ့ ... သွား”

“ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ.... လာနော်.... လက်က ယောင် လာပြီ”

“ယောင်ယောင် ဖယ်... အမေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်... ကိုကို့ကို မုန်းတယ်... အလကားလူကြီး သူ့ ရည်းစားစာဖတ်လို့ လက်ကိုချိုးတာ ဘယ်တော့မှ

မကျေနပ်ဘူးသိလား… အဲဒီရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ ရင်း ခွေးလှေးယားသီ ပုံပေါ်ထိုင်မိပါစေ…. နှာခေါင်းပိတ်ပါစေ”

နေရဗ္ဗ ချစ်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ပေါ်ကာ မင်းထက်ရှား နှာခေါင်း ချွန် ချွန်လေးကို ဆွဲညှစ်ပစ် လိုက်သည် ။

“အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်ကြိမ် သိလား… နင် ရည်းစားရရင်…. နင့်ရည်းစား နှာခေါင်းပိတ်နေလိမ့် မယ်”

“ပိတ်…ပိတ်… ကိုကိုနော် …. စကားရော ဖောရောနဲ့ လာ မကိုင်နဲ့ သွား”

ဘယ်လိုနှင်နှင် သူမသွားရက်ဘဲရှိကာ မိဂသီဆေးဘူးယူပြီး အ တင်းလိမ်းပေးသည် ။ အ တင်းပဲ ပတ်တီးစည်းပေးမိ၏။

ငိုလိုက် ကြိမ်လိုက် ပါးစပ်ကို တစ်ချက်မှ မပိတ်သော မင်းထက် ရှား ပါးစပ်ကို နေရဗ္ဗ ဆွဲညှစ် လိုက်မိပြန်သည် ။

တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

“အမေ မေးရင် ကိုကိုကြောင့် လို့ သာသာပိုပိုလေး ပြန်ပြောသိ လား ”

“ပြောမှာ ပဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ… အချုပ်ကျမယ့် အပြစ်ကို ထောင်ကျအောင် ထောင် ကျမယ့် အပြစ်ကို သေ ဒဏ်ကျအောင် နင်သာ ဆွဲချရှေ့နေဖြစ်လို့ က တော့ တရားခံတွေအတွက် မတွေးဝံ့စရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်… ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားခံဖြစ်မယ်…. အထင် လဲ … စော စောစီးစီးက ဖားထား”

"ဟား.... ဟား... နေရစ္ဆ သဘောတကျရယ်မိလေသည် ။

* * *

"အမေ... အပြင်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

"ဘယ်သူလဲ... သမီးရဲ့ သင်းသင်းလား"

"အမေ့ဆီငွေချေးလာတဲ့ လူတွေထဲက မဟုတ်ပါဘူး.... ဘယ်ကလူကြီးလဲ မသိဘူး"

ဒေါ်စိုးစိုးထက်က ဟင်းအိုးပြင်လက်စကို ထားခဲ့၍ လက်ဆေး လိုက်သည် ။

"သမီး ဒါ ဆက်တည်လိုက်တော့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

လက်ကို ခြောက်အောင်သုတ်၍ ဒေါ်စိုးစိုးထက် အပြင်ထွက် သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေ သည် က အသက်ငါးဆယ်နီးပါးခန့် လူ တစ်ယောက် ဆံပင်လှိုင်းတွန့်ရေးရေးနှင့် အသားလတ်လတ် ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်။ မျက်နှာမှာ မျက်မှန်နက်ကို တပ်ဆင်ထား၏။

ဘေးတိုက်မြင်ရတဲ့ ပုံကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပေမယ့် ဘယ်သူမှန်း မသိ ။

"ဒီက ဧည့်သည် က ...."

သူမ စကားစလိုက်သည် နှင့် ထိုလူ့မျက်နှာ သူ့ဘက်လှည့်လာ သည် ။

"စိုးစိုး"

"ဟင်....ရှင်..."

ထိုလူကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထရပ် လိုက်လေသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်..... မောင်... အဲ... ဗလနေပါ"

"အို....."

အရွယ်တွေ ဘယ်လိုပဲ အိုမင်းလာခဲ့ပေမယ့် အပျိုဖျန်းလေး လို ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာ တာကို ဘယ်သူမှ မသိဘဲနဲ့ ဒေါ်စိုးစိုး ထက် ကိုယ့်ကိုကို ရှက်နေမိသည် ။

"ထိုင်... ထိုင်လေ... ဟို... ကိုဗလနေ"

"သားလေးရော.... စိုး"

"ရှိပါတယ်... ကိုဗလနေ"

"ကိုနေဖြစ်ဖြစ် .... ခပ်တိုတိုခေါ်ပါလား စိုးရယ်... ဒါလောက် ဆို မရိုင်းပါဘူး"

"ကိုနေလည်း စိုးစိုးလို့ ခေါ်ပါနော်.... ကလေးတွေ မရိပ်မိ အောင်ပါ"

ဦးဗလနေက နားလည်စွာပြုံး၍ မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည် ။

မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် နီးမြန်းထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်း တို့၏ ဆွဲဆောင်မှုကလည်း အ ရင်တုန်းကအတိုင်း ရှိနေဆဲ။

ဒါကြောင့် လည်း ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ နေရဇ္ဇကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဒေါ်စိုးစိုးထက် မောင့်သားလေး ပါလားဆိုတာ လက်ခံခြင်းနှင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

မောင်နဲ့ စိုးဆိုတာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။ အ.ထ.က မှာ ကတည်းက အမြစ်တွယ်ခဲ့တဲ့ အချစ်သည် နိမ့်ပါးသော စိုးရဲ့ ဘက်မှာ မရှိ။

မောင့်မိဘတွေက မောင့်ကို ကလျာလွင်ဆိုသော မိန်းမနှင့် နှစ် ဘက် သဘောတူ ပေးစားဖို့ စီ စဉ်ကြသည် ။

အစကတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ခိုးပြေးဖို့ အခိုင်အမာ ထားခဲ့ တာ။ ခိုးပြေးဖို့ နှစ်ရက်အလိုမှာ ကလျာလွင်နှင့် မောင် လက်ထပ်သွားခဲ့ သည် ။ စိုးဆီကို မောင် လုံးဝလာမတွေ့သလို ဘာဖြေရှင်းသမှု မှ လည်း မပြု။ နောက်တော့မှ ကလျာလွင်က ကဲကဲ မိဘတွေက ဆွဲဆွဲနှင့် မောင့်ကို ချောင်ပိတ် အ ကျပ်ကိုင် ပစ်လိုက်ကြသည် ဟု မောင့်အပေါင်းအသင်း တွေ က ရှင်းပြလာခဲ့သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို စိုးဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါ။

မောင့်အချစ်ကို ယုံသလို ဖြစ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း မောင့် သဘော မပါမှန်း သိသည် ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတည်းက မောင် မလာခဲ့တာ ဒီနေ့တွေ့ ရခြင်း ဟာ ပထမဆုံး......

“စိုး.... အဲ.... စိုးစိုး”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို စကားပြောချင်စိတ် ရှိပါတယ်နော်”

ဒေါ်စိုးစိုးထက် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ကိုနေ သားတောင် ကျောင်းပြီးသွားပါပြီ ကိုနေရယ်... ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ အာဃာတရှိရင် ဒီ လိုဖြစ်လာပ့ါမလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုးစိုးရယ်.... ကိုယ်လေ စိုးစိုး သဘော ထားကို သိလို့ လည်း စိုးစိုးကို နှိပ်စက်သလို ထပ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ လုံးဝမျက် နှာချင်း

လာမဆိုင်ဘဲ နေခဲ့တာပါ”

ဒေါ်စိုးစိုးထက်က ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

“ခုတော့ ကိုယ်တို့ အဖြစ်တွေကို ပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကလျာလွှင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရှောင်လွဲမရတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကြောင့် ကိုယ်မှားခဲ့မိတယ်... အဲဒီမှာ ပဲ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ်လေ.... ဒါပေမယ့် ဂုဏ်မက်တဲ့ မေမေတို့ လည်း ရင်ကွဲတာပါ ပဲ....တကယ်တော့ ကလျာလွှင့် မိဘတွေက လုံးဝစီးပွားရေး မဟန်တော့လို့ ...ကိုယ့်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မရ မက ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပဲ.... မင်္ဂလာဆောင်မှာ လက်ဖွဲ့တာတွေကလည်း ရတနာပစ္စည်းတွေအားလုံး အ တုတွေနဲ့ လေ”

“ဩော်”

“တိုတိုပြောရရင် သူ့မိဘတွေက နှစ်ယောက်လုံး လောင်းကစား ဝါသနာကြီးကြတယ်... ကိုယ်တို့ ဆီက ပစ္စည်းတွေကို ကြွက်ကဲ့သလို ကဲ့ယူတော့တာပဲ.... အဲဒီစိတ်နဲ့ မေမေလည်း အသက် တိုသွားတယ်....တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုတော့ အရုပ်ပါပဲ... ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလေ... လိုချင်တာတောင်း တောင်းသမျှ အကုန်ပေးပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုနေရယ်”

“နောက်တော့ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာတာပဲ... ကိုယ့် မှာ ဘာမှ မက်စရာမရှိတော့ ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီး မက်စရာရှိတဲ့ လူနဲ့ ပါ သွားတယ်”

“သားလေးကို သူ ထားခဲ့တာပေါ့”

“ကိုယ်ခေါ်ထားလိုက်တာပါ... သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို သားကို မထည့်နိုင်ဘူးလေ... နောက်တော့ သူလည်း သူယူတဲ့ ယောက်ျား နဲ့ ပေါင်းမိပြီး ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ဆုံးသွား တယ်လို့ ကြား တာပဲ.... လင်ရော... မယားရော နှစ်လပဲခြားတယ်တဲ့ ”

“ဘုရား....... ဘုရား”

“ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး.... ဒါ သူ့အကုသိုလ်နဲ့ သူပဲလေ....သားရဲ့ နောင်ရေးအတွက် မိဘ သမိုင်းပျက်ခဲ့ရတာ တစ်ခုပဲ ကိုယ်စိတ် မကောင်းတာ”

“ဒါတော့ .... ဒါပေ့ါကိုနေရယ်... ဒါပေမယ့် .... ကိုနေက”

“ကိုယ်ကလည်း ထောင်ထွက်”

“ရှင်”

ဒီတစ်ခါ ဒေါ်စိုးစိုးထက် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

“ဟုတ်တယ် စိုးစိုး... ကိုယ်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သားကို လက်ဆွဲပြီး မြန်မာပြည် အထက် ပိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်... အဖေါ်ကောင်းတာနဲ့ ကျောက်ဝင်တူးတယ်... ကံကောင်းချင်တော့ သိပ်မပင် ပန်းရသေးခင် ကျောက်အောင်ကြတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ သုံးယောက်ထဲမှာ လောဘသိပ်ကြီးတဲ့ တစ်ယောက်ပါလာတယ်... သူ က ဖိုးလုံးကို သေကြောင်းကြံတယ်.. တောထဲမှာ ဆိုတော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး သူလိုလို ကိုယ်လိုလိုနဲ့ ရှောင်ထွက်ခဲ့လိုက် တယ်.... သူ့မှာ လည်း ဖိုးလုံး ခုခံထားတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ချက် ပြင်းပြင်းရခဲ့ တယ်”

ဦးဗလနေက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို သေချာပြောပြ နေသည် ။

"ကိုယ်ကတော့ စောစောစီးစီးပဲ သူ့ကို လမ်းခွဲလိုက်တယ်...အဲဒီပစ္စည်း မင်းမက်နေရင်ယူ... ငါ့ကိုတော့ ရန်မရှာနဲ့ လို့ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲ ပြောပြီး သားကိုလက်ဆွဲ ထွက်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် သားနဲ့ ကိုယ် မန္တလေးမြို့ပေါ်က အသိတစ်ယောက် အိမ်မှာ တည်းနေတုန်း သူရောက်လာတယ်.... ဘယ်လိုရမှန်း မသိတဲ့ နောက်ထပ် ဒဏ်ရာတွေက မြင် မကောင်းဘူး"

"ကိုနေ့ကို သူ ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်"

"ပတ္တမြားကြီးကိုင်ထားပြီး ဝါးစားလို့ မရ ဆေးပေးမီးယူမရှိနဲ့ ဆိုတော့ သေခါနီး အားကိုရှာ တာပေ့ါ စိုးစိုးရယ်"

"သူသေသွားတယ်ပေ့ါ"

"ဟုတ်တယ်... သူ ကိုယ့်ဆီ လာပြီး ကိုယ့်ဘေးမှာ မှောက် လျက်လဲတယ်... ပတ္တမြားရှိတဲ့ လွယ်အိတ်ကို ပုတ်ပြပြီး အသက်ထွက် သွားတယ်
"

"သနားပါတယ်ရှင်"

"အေးပေ့ါ...ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်စိတ် ကောင်းမလဲ.. ကိုယ်လည်း ပတ္တမြား ကြီးကို သိမ်းပြီး သိပ်မကြာသေးဘူး ရဲတွေ ရောက်လာတယ်"

"ဟင်...."

"လူသတ်မှုနဲ့ ကိုယ့်အဖမ်းခံရတယ်လေ... ဘာသက်သေမှ လည်း မရှိဘူး... ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘေးမှာ သေနေတဲ့ အလောင်းကို ကိုယ်ဘာ

ယ်လို ငြင်းမလဲ... အဲဒါနဲ့ သားကို စိုးစိုးဆီ ပို့ပေးဖို့ ကိုယ့်မိတ် ဆွေလင်မယားကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရတယ်... သားကို ကိုယ်ကလွဲ ပြီး စိုးစိုးဆီမှာ ပဲ ကိုယ်စိတ်ချတယ်..... အကူအညီ တောင်းလိုက်ရင် ကိုယ် မှန်းသိတာနဲ့ စိုးစိုး ခေါင်းရှောင်မှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ သိနေတာကလည်း အနိုင်လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိုးစိုးရယ်...... စိုးစိုးရဲ့ သဘောကို ကိုယ် ယုံကြည်တာပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မကို ယုံကြည်တယ်ဆိုလို့ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ် ကိုနေ”

“အဲဒီလို သားကိုပို့ခဲ့တုန်းက ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ဘာမှ ရေးမ ထားတာ အားလုံးရဲ့ သိက္ခာအ တွက်ပါ.. အထူးသဖြင့် သားလေးအ တွက်ပေါ့...... ပြီးတော့ စိုးစိုးရဲ့ အိမ်ထောင် ဆုံးသွားပြီးဆိုတာ လည်း အခု ကိုယ်သိရတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်”

“သားလေး နေရဖို့ မရောက်ခင်.... တစ်နှစ်လောက်က ဆုံး ခဲ့တာပါ”

“ဖြစ်ရလေ စိုးစိုးရယ်.... တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတဲ့ စိုးစိုးကို ကိုယ်ကထပ်ပြီး ဒုက္ခ ပေးမိတာပေါ့......”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး ကိုနေ... သားလေးရောက်လာတာဟာ ကျွန်မအတွက် ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ဦး ရသလိုပါပဲ... ကျွန်မမွေးထား တာက သမီးလေးလေ ပြီးတော့ ငယ်သေးတယ်... သားကတော့ သိပ် အရွယ်မရောက်သေးပေမယ့် အလိုက်သိတယ်... ကူညီတတ်တယ်... သူ့အတွက် ကျွန်မ ဘာမှ တာဝန်မပိုခဲ့ပါဘူး... ကျွန်မ သမီးလေးနဲ့ တန်း တူချစ်ပါတယ်”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဦးဗလနေ ကျေနပ်နေပုံက မငိုပါဘဲ စွေတဲ့မျက်ရည်မိုးလို.....

"ကိုယ်အခု အောင်ထားခဲ့တဲ့ ကျောက်နဲ့ အရမ်းကြီးပွားနေပြီ စိုးစိုး.... အဆိုးပြီးတော့ ကောင်း လာပြီလို့ ဆိုရမှာ ပေ့ါနော်.... ကိုယ် ဒီ ကိုမလာခင် လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်အခြေချပြီးမှ ထွက် ခဲ့တာ"

"ဒါဖြင့် လွတ်လာတာ ကြာပြီပေ့ါ"

"ဟုတ်တယ်....ကိုယ့်လုပ်ငန်း အားလုံးကို သားနာမည်နဲ့ ပဲ လုပ်ထားတယ်... ကိုယ်ကတော့ ထောင်ထွက်လေ.... ကွယ်ရာကနေပဲ သားကို ဆုံးမလမ်းပြရတော့မှာ မိဘအရိပ်ကြောင့် သားသမီး မ နစ်မွန်းရ အောင် ကိုယ် အတော်ကြိုးစားရအုံးမှာ စိုးစိုးရယ်"

"လူတိုင်းမှာ ချမ်းသာပြည့်စုံလာရင် ဒါတွေက အလိုလို မေးမှ ိန် သွားတတ်ပါတယ်... ကိုနေ တို့ ခုလို ပြေလည်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ တကယ် ဝမ်းသာပါတယ်"

"စိုးစိုး သမီးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲဟင်"

"အခု ဥပဒေပထမနှစ် ပြီးသွားပြီ"

"ကောင်းတယ်"

"ဘာကောင်းတာလဲဟင်"

"အားလုံးကို ကောင်းတာ"

ဘာကောင်းတာပါလိမ့်၊

မြေပဲကြော် လက်ဖက်နှပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းဗန်းကို ယူလာ၍ မီး ဖိုထဲက ထွက်လာသည့် မင်း ထက်ရှား နားစွင့်နားဖျားကြားကာ ဘာမှန်း မသိ။

ရေနွေးဗန်းချပေးသည့် သူမကို နွေးထွေးသောအပြုံးနှင့် ငေး ကြည့်

နေသော လူကြီးကို ပြန် ပြုံးပြကာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူတယ် လို့ ထင်မိနေဆဲ။

"ထိုင် ထိုင် သမီး"

ဒေါ်စိုးစိုးထက်က မင်းထက်ရှား လက်ကိုဆွဲ၍ အနားမှာ ထိုင် ခိုင်းသည် ။

"ဒီဘဘ ဘယ်သူလဲ သိလား"

"အဟင်း..... မြင်ဖူးသလိုပဲ"

လူကြီးတွေက ပြုံးနေသည် ။

"သမီးကိုကို့ရဲ့ ဖေဖေပေါ့... ဦးဗလနေတဲ့ "

"ဟယ်"

မင်းထက်ရှား တအံ့တသြကြီး ဖြစ်သွားပုံက လူကြီးက ပြုံးကြည့် နေသည် ။

"ဒါ ကိုကို့ဖေဖေ"

"ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ဘဘက ခုမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ"

"ဒါ..... ဒါဆို ကိုကို့ကို လာခေါ်တာပေါ့"

"အေးပေါ့"

မင်းထက်ရှား... မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည် ။

ဒါကို ဦးဗလနေက အမိအရ ဖမ်းကာ....

"ဘာလဲ... သမီးက သမီးကိုကို့ကို မထည့်ချင်ဘူးလား"

မင်းထက်ရှားက ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲ မရှင်းလင်း တဲ့

အပြုံးမျိုးလေးနှင့် ....

"ထင်ရှားတို့ က ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ဘဘရဲ့ ဘဘက အဖေ ပဲဟာ
"

"မခွဲနိုင်ရင် သမီးပါလိုက်ခဲ့လေ"

"ရှင်"

"ဘဘက သားရော သမီးပါ လိုချင်တာ"

"ဟင်... မလိုက်ချင်ပါဘူး... ဘဘကတော့ရပြီး အမေက တော့ သားရော သမီးပါ ဆုံးမှာ ပေါ့"

မင်းထက်ရှား ရိုးရိုးလေးပဲ ပြန်ပြောမိသည်။

လူကြီးတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးနေကြသည်။

"ဘဘ ကိုကို့ကို စောင့်ခေါ်သွားမှာ လားဟင်"

"တခါတည်း မခေါ်သေးပါဘူး... အေးအေးဆေးဆေးမှ ပါ"

"ဒါဆိုလည်း ခုမပြန်သေးနဲ့ နော်... ထက်ရှား ဘဘ မနက်စာ စားဖို့ ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ထပ်ချက်လိုက်မယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

မင်းထက်ရှား ထသွားတာကို ဦးဗလနေက လိုက်ကြည့်နေပြီး

"သမီးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ စိုးစိုးရယ်... နာမည်က ထက်ရှားတဲ့ လား"

"မင်းထက်ရှားတဲ့ သူ့အဖေ ပေးတာပါ.... သားဦးလိုချင်တာ ကို သမီး

လေးမွေးတော့ ယော ကျားလေးလို သွက်သွက်ထက်ထက် ဖြစ် အောင် တဲ့ ”

“ကောင်းပါတယ်... ဒါမှ ကလေးက သွက်မှာ ပေါ့”

“အသွက်လွန်နေတယ် ကိုနေရယ်... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ သာဖြစ် တယ်... ကလေးတွေနဲ့ ဆော့တုန်း ရန်ဖြစ်တုန်း”

ဦးဗလနေက ရယ်နေသည် ။

“အပြောကလည်း ဆိုးပ့ါ... သိပ်ကို ကြမ်းတမ်းတာပဲ... အခု ကိုနေ့ကို သူအစ်ကိုရဲ့ အဖေဆို ပြီး ဒီလောက် ဖေါ်ရွေသွားတာ တော်ရုံ လူဆို တ ည့်ဖို့ ဝေးသေး”

“သူတို့ မောင်နှမ ချစ်ကြရဲ့ လား”

“ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် မတဲ့ အတူနေပဲ”

“ကိုယ်က သမီးတောင်းဖို့ အစီအစဉ်ပါရှိတယ် စိုးစိုး”

“ကိုနေကလဲ”

“တကယ်ပြောနေတာ ပြုံးမနေနဲ့ ... ကလေးကို မြင်လိုက်တာ နဲ့ ကို ယ်က ကိုယ့်သမီးလေးလို သဘောထားလိုက်ပြီ”

“သူတို့ က ငယ်ငယ်ကတည်းက”

“ဘာမှ မတော်မှန်း သိထားကြတယ်မို့လား... စိုးစိုးရယ်... ဒါ ခက်လို့ လား”

ဒေါ်စိုးစိုးထက် သက်ပြင်းချ၍ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည် ။

ထက်ရှားသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

* * *

"ကိုကို့"

"ဟင်"

"ဟိုမှာ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေပြီး ထက်ရှားတို့ ကို မေ့မနေနဲ့ "

"ဒီလောက် နေ့စဉ်ကြိမ်တွယ်နေတဲ့ အသံလေးကို မေ့ပါ့မလား"

"ကိုကိုနော်"

အိမ်ရှေ့မှာ အဖြူရောင်ကားကြီးက ရပ်လို့ .....

အောက်ထပ်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည် ။

နေရဇ္ဇ အဝတ်တွေ သိမ်းပေးနေရင်း မင်းထက်ရှား မျက်ရည် တွေလ ည်နေ၏။

"ကိုကို.... ကိုကိုလွယ်တဲ့ လွယ်အိတ်ထားခဲ့နော်"

"ထားခဲ့မှာ ပါ.... ကျောင်းပြီးနေပြီဥစ္စာ... နင်က ဘာလုပ် မလို့ လဲ.... "

ထက်ရှား... အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖို့ ပေါ့"

"အံမယ်... တကယ်ဟုတ်လို့ လား"

မင်းထက်ရှား ပါးစပ်က လွမ်းတယ်ဆိုတာကို နေရဇ္ဇက ထူးဆန်း နေသည် ။

"သမီးရေ...."

"ရှင်... အမေ့"

“ခဏ”

မင်းထက်ရှား လုပ်လက်စတွေ ထားခဲ့တာ အောက်ထပ်ဆင်း လာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ဘဘက ပြောနေတယ်… ဒီကနေ ဘက်စ်ကားတိုးစီး ပြီး ကျောင်းတက်ရတာ မသင့် တော်ဘူးတဲ့ … သမီး ဘဘတို့ အိမ်ကနေ ကျောင်းတက်မလား”

“ဟာ…. မဟုတ်တာ အမေကလည်း ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးရဲ့ … ဘဘတို့ ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ ပြီး တော့ … ကျောင်းနဲ့ နီးနီးလေး ရယ်”

ဦးဗလနေက ဝင်ပြောပြန်သည် ။

“အဲဒါ အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ် သမီးရဲ့ …. အမေ လည်း သမီးကျောင်းသွား သွား နေရတာကို စိတ်မချဘူး… ကျောင်းပိတ် ရက်တွေ ပြန်လာပေ့ါ”

“မဟုတ်တာ အမေရယ်.. ဒီမှာ အမေ့တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ် နေမှာ ပေ့ါ ”

“သိတယ်… အဲဒါကြောင့် ဘဘက စီစဉ်ပြီးသား.. မုန့်လုပ် ငန်း အတွက်ရော လမ်းထဲမှာ ရေ ထည့်ဖို့ အတွက်ပါ အိမ်ထဲမှာ အစစ အရာရာ ခိုင်းဖို့ ထိ အလုပ်သမားတွေ ထားပေးမယ်.. အလုပ်သ မား ပီသတဲ့ အလုပ်သမား မဖြစ်စေရဘူး… မိသားစုအလုပ်သမားမျိုး ဖြစ် ရမယ်….. ဒါက လည်း ဘ ဘက သမီးတို့ သားအမိ ဘဘရဲ့ သားကို တစ် သက်လုံး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ပါ”

မြို့ထဲမှာ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေရမယ့်အရေး မင်းထက်ရှား သဘော ကျ

ပါသည် ။ ဒါပေမယ့်.....

အမေ့ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရက်။

"ခုနှစ်ရက်မှာ နှစ်ရက်ပြန်လို့ ရတာပဲ သမီးရဲ့ .... ပြီးတော့ မြို့ ထဲက နေ ဒီကို နာရီဝက် လောက် ကားစီးလာလို့ ရတဲ့ ဟာပဲ"

ဦးဗလနေက ဖွတ်ပြောနေသည် ။

"အမေလည်း သဘောတူတယ်...သမီးအတွက် အစစ အ ဆင်ပြေမှာ ပါ... အမေလည်း နေ ကောင်းနေပြီပဲ နောက်ဆံတင်း မနေ နဲ့ ...."

"လိုက်ခဲ့စမ်းပါ.... သူတော်ကောင်းမလေးရယ်... ခုန မျက် ရည်တစ် ချက် ဝဲပြလိုက်ကတည်း က မရရအောင် ခေါ်သွားဖို့ ကိုကိုက စိတ်ကူးပြီးသားပါ"

ကိုကိုတဲ့ ....

ဖြစ်ရပြန်ပြီ သူပဲ၊ ထက်ရှားကိုဆို အကောင်းမမြင်။

ခုတော့ သူဌေးသားဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသားလုံးဆို့နေတာ နေမှာ ပေါ့......

မင်းထက်ရှား ကိုယ်တိုင် နေရဇ္ဇအပေါ်ဆို အကောင်းဘက်က သိပ်မ တွေးဖြစ်တာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုကျ သတိမထားမိ။

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည့် နေရဇ္ဇက မင်းထက်ရှား ပခုံး လေးကို သိုင်းဖက်၍ လက်တစ် ဖက်နဲ့ နဖူးကိုထုသည် ။

"လိုက်မှာ ဖေဖေ... သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အမေ့ကို စိတ်မချ တာလေးဖ ယ်ကြည့်လိုက် လိုက်ချင် တယ်.. လိုက်ချင်တယ်နဲ့ အော်နေ တာတွေ့ လား"

“ကိုကိုနော်”

နေရဗ္ဗ ရင်ဘတ်ကြီးကို တအားထုချလိုက်တော့ လူကြီးတွေ ရယ်ကြသည် ။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့သွားကြပြီ မဟုတ်လား။

* * *